

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 17C/25/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8717205963
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jenčová
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2020:8717205963.17

Rozhodnutie

Okresný súd Poprad - sudkyňou T. I. T. v spore žalobcu: I.. A. B., M.. XX.XX.XXXX, Q. P. XXXX/XX, U., občan SR, proti žalovanej: L.. B. B., M.. XX.XX.XXXX, Q. M. P.. V. XXXX/XXX, U., občan SR, právne zastúpená: JUDr. Miroslav Katunský, advokát Advokátskej kancelárie JUDr. Katunský, JUDr. Kuzma a spol., so sídlom Floriánska 16, Košice, o vydanie bezdôvodného obohatenia XXX.XXX,- eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovaná má voči žalobcovi nárok na 100% náhradu trov konania, ktoré budú vyčíslené samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca žiadal žalobou doručenou súdu dňa 16.05.2017 aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy XXX.XXX,- € s 5 %-ným ročným úrokom z omeškania od 20.04.2017 do zaplatenia a na náhradu trov konania. Uplatňovaný nárok odôvodnil tým, že s L.. L. I., zomrelým dňa 11.08.2016 bol v blízkom priateľskom vzťahu viac ako 12 rokov pred jeho smrťou. Na základe vzájomnej dohody s nebohým L.. L. I. zabezpečoval žalobca v prospech neho služby v súvislosti s projektom týkajúcim sa nehnuteľností v k. ú. Dunajská Lužná. Na základe vzájomnej dohody sa zaviazal L.. L. I. uhradiť po ukončení projektu - po predaji nehnuteľností - v prospech žalobcu podiel zo zisku, ktorý mu po tom, čo bola uhradená kupujúcim kúpna cena za tieto predané pozemky (nehnuteľnosti) aj skutočne uhradil formou darovacej zmluvy vo výške XXX.XXX,- € v mesiaci máj 2015. Po vzájomnej dohode vzhľadom na skutočnosť, že nebohý L. I. mal záujem finančné prostriedky získané predajom nehnuteľností v Dunajskej Lužnej zhodnotiť v podielových fondoch, poskytol mu žalobca na základe ústnej dohody sumu XXX.XXX,- € v hotovosti niekedy v mesiaci jún 2015, pričom sa dohodli, že túto sumu mu MUDr. Michal Ilavský zhodnotí počas dvoch rokov. Avšak dňa 11.8.2016 L. I. zomrel. Uvedenú skutočnosť zistil žalobca, ktorý, keď sa s L.. L. I. viac dní nemohol spojiť, tak s obavou v tejto súvislosti oslovil žalovanú, a keď prišli spolu do rodinného domu L.. L. I., od ktorého mala žalovaná kľúče, tak zistili, že tento je mŕtvy. Žalobca mal bezprostredne potom okrem iného oznámiť žalovanej, že jej brat vlastní majetok v hodnote cca X.XXX.XXX,- € a oznámiť jej tiež, že mu poskytol z dôvodu zhodnotenia sumu XXX.XXX,- €. Žalovaná sa nato ústne mala zaviazat' predmetnú sumu - dlh žalobcovi vrátiť, zároveň ho aj neskôr požiadala, aby ju zastupoval v dedičskom konaní po nebohom bratovi. Keď malo dôjsť k vyplateniu sumy XXX.XXX,- €, žalovaná z neznámych príčin začala tvrdiť, že vráti za brata len sumu XXX.XXX,- €. Následne mala zas uviesť, že vráti už len sumu XXX.XXX,- €. V konečnom dôsledku potom žalovaná žalobcovi 23.02.2017 poukázala na jeho účet v jeho prítomnosti sumu XX.XXX,- € a mimo týchto, na účet prevedených finančných prostriedkov odovzdala žalobcovi sumu ešte XX.XXX,- € v hotovosti. Zvyšnú časť vo výške XXX.XXX,- € ale už odmietla vyplatiť. Preto sa tohto svojho nároku na vrátenie tejto sumy domáha od žalovanej podanou žalobou na vydanie, ako jej bezdôvodné obohatenie, žalovaná je totiž výlučným dedičom po nebohom L. I., a pretože zdedila dedičstvo minimálne v hodnote X XXX XXX,- €, jej dedičstvo prevyšuje žalovanú sumu. Je povinná mu žalovanú sumu vydať, lebo sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila.

2. Žalovaná po doručení žaloby vo svojom písomnom vyjadrení (v zastúpení svojim právnym zástupcom , advokátom T. L. B., Ak Košice od 17.7.2017) z 18.7.2017 so žalobou nesúhlasila. Namietala, že žalobca si údajný nárok neuplatnil v dedičskom konaní. Poukázala na skutočnosť, že žalobca si riadne nezaúčtoval služby a príjem za realizáciu projektu s nehnuteľnosťami na LV č. XXXX v k. ú. R. C., ak vykonával pre nebohého služby, mal to realizovať ako živnostník, služby riadne účtovať a mal o nich viesť účtovníctvo a platiť daň, inak išlo o nedovolené podnikanie. Žalovaná poprela, že nie je pravda, že by žalobcovi sľúbila úhradu dlhu za nebohého, a ani žiaden dlh neuznala. Podľahla naliehaniu žalobcu, ktorý vtedy tvrdil, že za služby v súvislosti s nehnuteľnosťami v k. ú. Dunajská Lužná vykonanými pre nebohého chce XX.XXX,- € a za pomoc v dedičskom konaní sumu XX.XXX,- €. Uvedené sumy mu žalovaná vyplatila, pričom pri úhrade sumy XX.XXX,- € z účtu na účet žalobcu v poznámke uviedla, a to na žiadosť žalobcu, že ide o pôžičku, aby žalobca nemusel z toho príjmu platiť daň. Viac sa k žalobe nevedela vyjadriť, vie poskytnúť len obmedzené vyjadrenie, lebo jej neboli doručené prílohy žaloby, o ktoré žalobca opiera svoj nárok

3. Žalobca vo svojom vyjadrení z 07.08.2017, reagujúc na vyjadrenie žalovanej uviedol, že predovšetkým vyjadrenie žalovanej neobsahuje žiadne dôkazy, ktoré navrhuje na svoje tvrdenie predložiť a v konečnom dôsledku už ich ani predložiť nemôže, pretože ich nepredložila v lehote predpokladanej zákonom. Odhliadnuc od vyššie citovaného jej vyjadrenie je len akýsi názor spočívajúci v právne irelevantných tvrdeniach. Žalobca si svoj údajný nárok neuplatnil v dedičskom konaní, hoci o ňom vedel, je zrejme z ním podanej žaloby, pretože žalovaná uvádzala, že tento nárok, teda dlh za svojho nebohého brata po ukončení dedičského konania urovná. V konečnom dôsledku ako vyplýva z dedičského spisu v dedičskom konaní bol závet, ktorý uvádzal, že výlučnou dedičkou je žalovaná a za takejto situácie by sa jeho nárok v dedičskom konaní uplatňovať ani nedal. To, že si neuplatnil svoj nárok v dedičskom konaní neznamená, že je niekto oprávnený na jeho úkor sa bezdôvodne obohatiť. Pre potreby žalovanej uviedol že teoreticky dedičské konanie môže pokračovať, lebo vraj žalovaná veľmi dobre vie, čo všetko okrem toho, čo bolo prejednané v dedičskom konaní do dedičského konania by malo patriť, a on to vie veľmi dobre tiež a vie aj o tom, že v dedičskom konaní sa nemajú zamlčovať určité veci...Čo sa týka živnostenského oprávnenia a účtovania, tak toto vyjadrenie je absolútne irelevantné, pretože zo žiadneho dôkazu nevyplýva, ani nikdy netvrdil, že by oficiálne na základe živnostenského oprávnenia takúto činnosť vykonával, jednoducho išlo o občiansku výpomoc, resp. priateľskú výpomoc nebohému, za ktorú mu tento sľúbil odmenu vo forme daru, čo aj zrealizoval. Pre potreby žalovanej uvádza, že pokiaľ by bol oficiálne za toto obdobie vykonával pre nebohého popísanú činnosť, po dobu 11-12 rokov, tak žalovaná suma by bola iná, niekoľkonásobne vyššia..

4. Pokiaľ žalovaná uvádza, že nie je pravda, že žalobcovi sľúbila vyrovnať dlh za nebohého, ani žiaden dlh neuznala a tvrdí, že len podľahla naliehaniu žalobcu, ktorý tvrdil, že chce za vykonané služby pre nebohého vyplatiť XX XXX,- € a za pomoc v dedičskom konaní sumu XX XXX,- €, tak k tomu žalobca uviedol, že pokiaľ spočítame sumu XX XXX,- € a XX XXX,- €, ide o sumu XXX XXX,- €, a pokiaľ berieme v úvahu, že žalovaná tvrdí, že mu vyplatila XX XXX,- €, tak potom to smeruje k sume XXX XXX,- €, teda k sume akú žaluje. Pokiaľ spočítame P. XX XXX,- € a XX XXX,- €, ide o sumu XXX XXX,- €. V tejto časti je tvrdenie žalovanej, resp. jej právneho zástupcu, ktorému to vysvetľovala, absolútne nepreskúmateľné, Keďže on žaluje sumu XXX XXX,- € z tohto vyjadrenia by sa javilo, že mu poukázala sumu XX XXX,- € a že mala by mu poukázať sumu XX XXX,- €, čo mu vraj sľúbila v dedičskom konaní, tým pádom by bola naplnená suma XXX XXX,- € a žaloba by sa mala zamietnuť. (poznámka: týmto úvahám súd nie celkom dobre rozumie). Skutkový stav je však iný. Nebohý mu dlhoval sumu XXX XXX,- €, čo žalovaná uznala, zaplatila mu sumu XX XXX,- €, čo je zrejme z listinného dôkazu, ktorý predložil a zaplatila mu priamo sumu XX XXX,- €, teda spolu XXX XXX,- € a dlhuje mu za brata ešte sumu XXX XXX,- €. V tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že mu nič nebránilo, ba dokonca mu nič nebráni poprieť, že žalovaná mu neposkytla sumu XX XXX,- €, ale iba sumu XX XXX,- €, ale korektne tvrdí, že mu dala sumu XXX XXX,- €. Toto svoje tvrdenie uvádza len z toho dôvodu, aby poukázal na korektnosť svojho nároku a nekorektnosť tvrdení žalovanej. Žalovaná veľmi dobre vie a nechce tieto skutočnosti, pretože nie sú predmetom sporu rozvádzať na súde, že pokiaľ by z jeho strany išlo o nekorektné konanie, prípadne snahu obohatiť sa na úkor iného, nemal to problém po smrti jeho priateľa a nebohého brata žalovanej urobiť, pretože práve on upozornil žalovanú, kde sa nachádzajú peňažné prostriedky v oveľa vyššej výške, ako žaluje, pričom žalovaná ani nemala tušenia o majetku nebohého. Toto nie je ale predmetom konania, preto to nechce rozvádzať. Žalovaná vo svojom vyjadrení neprodukovala žiaden relevantný dôkaz o tom, že jej nebohý brat žalobcovi nedlhoval sumu XXX XXX,- €. Sama svojím konaním uznala

tento dlh tým, že ho čiastočne plnila vo výške XXX XXX,- € a žiadnym spôsobom neuvádza, ani sa nevyjadřila k dôvodu, prečo ho plnila len čiastočne. Žiadal preto vyhovieť žalobe.

5. Žalovaná (zastúpená právny zástupcom) k vyjadreniu žalobcu zo 7.8.2017 podala dňa 10.8.2017 písomné vyjadrenie, v ktorom uvádza, že písomné prílohy žaloby jej boli doručené až 7.8.2017 . To, že je jedinou dedičkou zo závetu predsa nijako nebránilo uplatniť si nárok žalobcu v dedičskom konaní pred notárom a ak tak neurobil, tak to nasvedčuje, že tento nárok nebol skutočný. Je evidentné, že sumu XXX XXX,- €, ktorú obdržal, bola sľúbenou odmenou za činnosti so službami, ktoré poskytoval nebohému na nehnuteľnostiach v R. C. a dar bol formou, ako sa vyhnúť dani z príjmu, pričom tieto činnosti vykonával bez živnostenského oprávnenia, čiže nedovoleným podnikaním. Zákon vyžaduje pri darovaní bezodplatnosť, za dar sa neposkytuje žiadna protihodnota. Podľa vyjadrení samotného žalobcu však dar bol protihodnotou za poskytnuté služby (za občiansku, priateľskú výpomoc - slovami žalobcu). V konaní o zaplatenie dlhu má žalobca (veriteľ) povinnosť (bremeno tvrdenia) a má povinnosť uviesť, na základe akej skutočnosti poskytol žalovanému určité plnenie, a že žalovaný za toto plnenie neposkytol včas a riadne dohodnutú náhradu (odplatu) a následne na túto povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti. Žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať uzavretie zmluvy, resp. existenciu dohody na základe ktorej mal údajne odovzdať nebohému MUDr. Ilavskému sumu XXX XXX,- € a preukázať aj reálne odovzdanie tejto sumy. Odovzdaním tejto sumy došlo pritom k porušeniu zákona o obmedzení platieb v hotovosti. Žalovaná neučinila žiadne a vôbec nie relevantné uznanie dlhu, pretože podľa § 558 Občianskeho zákonníka sa vyžaduje písomné uznanie dlhu čo do dôvodu aj výšky. Sumu XX XXX,- € neuhradila s cieľom úhrady dlhu z ním tvrdeného teraz dôvodu, ale pre jeho naliehanie, že mu brat za spomínané poskytnuté služby nezaplatil. Navrhla žalobu zamietnuť.

6. Žalovaná mala za to, že k odovzdaniu sumy XXX.XXX,- € zo strany žalobcu nebohému L.. L. I. nikdy nedošlo a má vážne pochybnosti o pravosti tvrdenia p. T. v prehlásení, ktoré žalobca pripojil k žalobe a požiadala o jeho výsluch na tom istom pojednávaní v istom poradí, z dôvodu autenticity a neovplyvnenia výpovede takého svedka, keďže jedna zo strán je mŕtvy a nemôže sa vyjadriť k takým tvrdeniam..

7. Na prvom pojednávaní, na ktorom súd prvý krát vo veci meritórne rozhodol, dňa 23.8.2017 žalobca I.. A. B. vo svojom výsluchu uviedol, že na podanej žalobe trvá. Ďalej uviedol, že: „Trvám v plnom rozsahu na písomnom zdôvodnení podanej žaloby. S nebohým. L. I. sme boli v blízkom priateľskom vzťahu, boli sme skoro ako bratia, na základe vzájomnej dohody sme realizovali projekt v súvislosti s pozemkami v obci R. C.. Za predmetný projekt, tak ako som uviedol v podanej žalobe, mi formou darovacej zmluvy dňa 28.05.2015 nebohý L. I. uhradil sumu XXX.XXX,- €. Táto vec následne bola uzavretá. Jemu prišlo na účet XXX.XXX,- €. Následne po cca 2-3 mesiacoch prišiel za mnou s nápadom ako on môže vo fondoch zúročiť finančné prostriedky. Uviedol, že na ten objem, ktorý potrebuje, nemá dostatok finančných prostriedkov, že už ich investoval do fondov, že nie je možnosť výberu. Boli investované finančné prostriedky na obdobie 3-8 rokov. Požiadal ma, aby na ten objem, ktorý bude výhodný, som mu požičal XXX.XXX,- € s tým, že do 2 rokov mi garantuje vrátenie sumy XXX.XXX,- €. Takto sme sa dohodli ústnou formou. Ja som mu nakoľko dôveroval, že sme sa nedohodli písomne, ale ústne. Aj v minulosti som na projekte v R. C. pracoval bez akýchkoľvek zmlúv na základe čestnosti a podania si rúk. Ja som mal finančné prostriedky doma, aj on o tom vedel. Ja som mu v hotovosti odovzdal sumu XXX.XXX,- €, bolo to v mesiaci 06/2015, presný dátum uviesť neviem. Peniaze boli odovzdané v mojom rodinnom dome. Bol tam prítomný v tom čase murár p. Juhás, ktorý u mňa v tom čase na dome robil. Predmetné finančné prostriedky mi neboli vrátené. Michal Ilavský zomrel 11.08.2016. My sme boli s nebohým denno-denne v kontakte. Bolo pre mňa zarážajúce, že mi 2 dni nebral telefón, napriek tomu, že som mu telefonoval, zvonil doma. Pritom som vedel, že je doma, auto mal v garáži a on by bez auta nikde neodišiel. Následne v sobotu, keď som videl, že niečo nie je v poriadku, som sa rozhodol zájsť za jeho sestrou - za žalovanou. Ja som aj ju poznal. Ona chodila bratovi upratovať v utorok a soboty. Ja som u nej zazvonil na zvonček a pýtal som sa kedy videla Michala naposledy, povedala mi, že utorok. Ja som jej povedal, že mám nejaký zlý pocit, keď mi neberie telefón. Žiadal som ju, aby išla so mnou do jeho domu. Ona mi povedala, že mi hodí kľúče, aby som tam išiel sám. Keby som vedel, ako sa žalovaná zachová, išiel by som do domu sám a zobral si moje peniaze. Ja som ale trval na tom, aby išla so mnou. Išli sme spolu, ona otvorila dom, a keď sme vyšli hore schodmi R.. I. ležal mŕtvy na zemi v kaluži krvi. Ja som ju upokojoval. Následne sme volali lekárov na oihliadku mŕtveho. Medzitým som jej povedal, že mi dlhuje veľkú sumu peňazí, že mi je to trápne hovoriť v takejto situácii, ale že jej to hovorím preto, aby o týždeň

nepovedala, že som jej to predtým nepovedal. Po príchode lekárov mi poďakovala a povedala, že všetky záväzky nebohého splní. Keďže som vedel, aké nebohý obrovské finančné prostriedky má, na druhý deň som jej povedal, či má vedomosť o jeho finančných zdrojoch. Ona mi povedala, že o ničom nevie. Ja som to vedel od nebohého. Tak som jej povedal, že v dome sa nachádza hotovosť cca XXX.XXX,- €. Povedal som jej, či vie kde je trezor. Ona to nevedela a ukázal som jej to. Ona to otvorila a vysypala sa obrovská suma peňazí. Neskôr som to ľutoval, mal som trvať, aby mi vyplatila moju finančnú hotovosť. Ja poukazujem na to, že ja som sa nezachoval tak, že by som sám išiel do domu a zobral si fin. hotovosť nebohého, o ktorej som ja vedel, a žalovaná o nej nevedela. Ďalej som jej ukázal miesto, kde som vedel, že má finančnú hotovosť. Ona odtiaľ vybrala 2 buksle peňazí. Keďže som začal tušiť jej chamtivosť a nenažratosť, o ďalších úkrytoch som jej nepovedal, kde je ďalších cca XXX.XXX,- €. Následne dala zaviesť kamerový systém do domu. Následne od úmrtia nebohého, jeho rodina drancuje dom. Zbytočne, bezo mňa tie peniaze nenájde. Mne žalovaná sľúbila všetko uhradiť. Uviedla, že sa nevie orientovať v dedičskom konaní, keď notársky úrad jej oznámil, že nebohý nemal žiadne finančné zdroje. Ja som musel čakať do skončenia dedičského konania. Mal som záujem na urýchlíni dedičského konania vzhľadom na vek žalovanej. Žalovaná mi dala plnomocenstvo na zastupovanie v dedičskom konaní. Ja som dedičské konanie urýchlil (poznámka súdu : ?!), našiel všetky finančné zdroje. Banky oznámili notárovi, že nebohý má X.XXX.XXX,- €. Žalovaná ma ubezpečovala, že po skončení dedičského konania ma vyplatí. Keby som bol bezcharakterný ako žalovaná, tvrdil by som, že žalovaná mi vyplatila iba sumu XX.XXX,- € dňa 09.04.2017 na účet. Účel platby je uvedený: vrátenie dlhu (č.l. 17 spisu). V ten istý deň mi žalovaná v hotovosti dala aj XX.XXX,- €. Nemusel by som to priznať. Dnes ma žalovaná napáda akým právom som dal jej bratovi v hotovosti pôžičku, tak takým ako ona mne. Zostatok pôžičky vo výške XXX.XXX,- € nevrátila. Nikdy mi nebohý nepovedal, že v r. 2003 zriadil závet v prospech žalovanej. Je pre mňa záhadou prečo mi žalovaná po úmrtí nebohého počas 4 mesiacov nepovedala, že je zriadený závet. Ja som si myslel, že dedič budú 4 sestry nebohého. Pokiaľ žalovaná tvrdila, že ja som ju vyzval na odovzdanie sumu XX.XXX,- €, ja som ju vyzval na takúto sumu preto, keď som si v tom čase myslel, že je iba jedna zo 4 dedičiek. Ja som od nej chcel XX.XXX,- €, lebo ona vybrala peniaze z trezoru, a od ostatných sestier U. XX.XXX,- €. Ona mi následne povedala, že ako náhle jej banka z cenných papierov uvoľní sumu XXX.XXX,- €, že mi ju doplatí. Nedoplatila mi to a zdôvodnila to tým, že prvé uvoľnené peniaze použila na vyplatenie sestier. My sme sa následne dohodli na termíne kedy mám prísť do banky, že mi sumu XXX.XXX,- € vyplatí a to XXX.XXX,- € na účet J. XX.XXX,- € v hotovosti. Mal som prísť v stredu o 10.000 h. do peňažného ústavu, potom to zmenila na utorok a v pondelok mi volala, že sa rozhodla, že mi už nedá nič. Následne výzvou ako je pripojená na č. l. 14 som ju vyzval na plnenie. Na otázku zástupkyne právneho zástupcu žalovanej, aby sa žalobca vyjadril, či vie bližšie obdobie mesiaca 06/2015, kedy bola vyplatená suma XXX.XXX,- €, žalobca uviedol, že nevie sa vôbec vyjadríť, aký to bol dátum. Vie len, že to bolo v čase, keď uňho na dome pracoval T. T.. On uňho pracoval ešte dlho. Na ďalšie otázky právneho zástupcu žalovanej, aby sa žalobca vyjadril prečo zo strany nebohého L. I. mu nebolo vystavené aspoň potvrdenie o zaplatení sumu XXX.XXX,- €, žalobca uviedol, že preto, lebo to bol čudák, pričom on ho niekoľko krát vyzval, aby urobili zmluvu a on mu len povedal, že nie je chrapúň. Na to, odkiaľ mal v hotovosti žalobca sumu XXX.XXX,- €, ktorú mal odovzdať nebohému L. I., žalobca odpovedal, že on predal nehnuteľnosti za XX.XXX.XXX,- Sk a tieto peniaze má ešte stále doma. On si peniaze nedáva do bánk, necháva si ich doma. Bolo to za 2 bytové domy vo Veľkej. Na otázku, prečo sa žalobca rozhodol sumu XXX.XXX,- € odovzdať nebohému v hotovosti a nie na účet, žalobca uviedol, že preto, lebo on mal tieto finančné prostriedky doma a on ich potreboval tiež v hotovosti. Banky mu neboli ochotné v ten deň vydať P. XXX.XXX,- €. Na otázku právneho zástupcu žalovanej, aby sa žalobca vyjadril prečo finančné prostriedky mal zhodnotiť nebohý L. I., prečo nie sám žalobca, žalobca uviedol, že on nebohému povedal, že keď v minulosti vložil peniaze do BMG, prišiel o X.XXX.XXX,- Sk, a že on týmto fondom neverí. Preto mu povedal, že mu tieto peniaze požičia, že mu verí, a že mu F. XXX.XXX,- €. Rozdiel XX.XXX,- € si neuplatňuje, aby to nevyzeralo ako úžera. Ak by sa peniaze nezhodnotili, bol by to jeho problém, nie jeho. Predmetom darovacej zmluvy bola odmena za služby preto, lebo sa tak dohodol s nebohým, že on sa mu odvdáčí formou daru. Darovacia zmluva sa netýka predmetu sporu, on na ňu poukázal preto, aby bolo jasné, že suma XXX.XXX,- €, okrem XXX.XXX,- €, mu nebola vrátená. Nevie presne kedy to bolo, kedy suma XXX.XXX,- € bola nebohému odovzdaná, ale v jeho dome bol vtedy prítomný svedok Ján Juhás, nebohý Michal Ilavský a žalobca, nikto iný. Nevedel, či peniaze boli odovzdané v garáži, alebo na balkóne pod stolom. Vtedy murár T. muroval na dvore. Ešte on a nebohý mu povedali, že je svedok, že nebohý odo neho prevzal sumu 230.000,- €. Peniaze boli uložené v bankovom sáčku. Nebohý si ich prepočítal, on na tom trval. A on vtedy nekládol dôraz na prevzatie sumy. Keby vedel, že nebohý zomrie, zavolať by aj 100 svedkov. Hotovosť bola v 500-vkách, 200-stovkách, aj v 100-vkách. Myslí si, že T. T. a nebohý L. I. sa predtým nepoznali. T. T. vtedy pre

neho vykonával murárske práce, balkóny, chodníky. Na otázku právnej zástupkyne žalovanej, aby sa žalobca vyjadril, či vie predložiť kúpne zmluvy, na základe ktorých nadobudol sumu XX.XXX.XXX,- / Kčs / Sk, žalobca uviedol, že ich nemá k dispozícii a na to, odkiaľ mal k dispozícii sumu XXX.XXX,- € žalobca odpovedal, že prevod nehnuteľnosti v k. ú. Veľká bol niekedy v r. 1995, on doma nedržel sumu XX.XXX.XXX,- Sk, zmenil si ich na menu euro. On tieto peniaze aj použil niektoré, zarábal, časť má doma, časť je u žalovanej.

8. Zástupkyňa právneho zástupcu žalovanej JUDr. I. R. k veci na predmetnom pojednávaní uviedla, že žalovaná neuznáva nárok žalobcu ani čo do základu, ani čo do výšky. Ďalej uviedla, že „Žalovaná má za to, že žalobca doposiaľ nepreukázal odovzdanie sumy XXX.XXX,- € nebohému L. I.. Žalovaná nemá odkiaľ vedieť, že skutočne došlo k odovzdaniu týchto finančných prostriedkov. Ja sa neviem vyjadríť k okolnostiam, na ktoré poukazoval žalobca, ktoré nastali po úmrtí nebohému L. I.. Čo sa týka úhrady sumy XX.XXX,- €, žalovaná bola presvedčená, že plní záväzok v súvislosti so službami žalobcu, ktoré sa týkali nehnuteľnosti v k.ú. Dunajská Lužná. Z darovacej zmluvy z 28.05.20158 vyplýva, že jeho dlh bol uhradený. Zo strany nebohému L. I. mu bolo uhradené všetko, čo mu dlhoval. Žalovaná má za to, že suma XX.XXX,- € bola žalobcovi vyplatená za nehnuteľnosti v k. ú. Dunajská Lužná.“

9. Na pojednávaní vypočutý svedok T. T. uviedol nasledovné skutočnosti : „Ja poznám žalobcu, lebo som u neho realizoval murárske práce, čo sa týka chodníkov. Žalovanú nepoznám. Ja som vykonával práce pre žalobcu raz a dlhodobo. Bolo to niekedy v auguste do jesene a potom sme z jari začali robiť. Robil som tam do jesene. Robil som tam po tom u neho schody, plot som maľoval atď. Bolo to pred 2 rokmi. Niekedy v minulosti som si robil evidenciu kedy a čo som u koho robil, ale v tom čase už nie. Ja k predmetu sporu uvádzam, že si pamätám, že keď som robil chodník u žalobcu k domu, stalo sa to, že prišiel taký nevelký pán, mal plešinku a fúzky. Oni si sadli so žalobcom na terasu, mohlo to byť asi 4 metre odo mňa. Privítali sa a ten pán povedal, že prišiel po peniaze. Pán B. sám išiel po peniaze. Ten pán ostal vonku. Pán B. povedal, že tu sú peniaze, rozprávali sa niečo o zúčtovaní. Ten pán prevzal peniaze. U. B. povedal, že napíšme nejaký papier. On mu povedal, že na čo, že roky má poznáš, povedal, že či si nedôverujeme. Ja som videl, keď pán B. počítal peniaze. Ja si pamätám, že p. B.a povedal, že ja Ti tu dávam 230.000,- € a pýtal papier. Už sa iný deň, keď som pracoval u žalobcu, nestalo, že by niekto prišiel po peniaze a bol som tam denne. Toho pána čo prišiel k žalobcovi, som videl iba raz. Na otázku právnej zástupkyne žalovanej, aby sa svedok vyjadril v čom boli uložené peniaze, svedok uvádza: Ja som videl, že žalobca mal peniaze v rukách. Ja som si povedal, že to je balík peňazí. Ja neviem v akých bankovkách boli peniaze. Ja som bol robotník, mňa platil žalobca. Pre mňa by to bolo drzé ich nakukovať. Ja preto neviem v akých bankovkách boli tieto peniaze, ale odovzdanie peňazí som videl. Ja som videl, keď ten pán zobral peniaze od žalobcu. Ja som si sám pre seba pomyslel, že to musí byť dôvera. Ja som videl ako po prepočítaní peňazí, si tieto peniaze pán zobral. Mne tento pán nebol predstavený, že o koho ide. Keď tento pán odišiel, ja som sa pýtal pána B., že kto je to. Pán B. mi povedal, že je to jeho kamarát, a že keď budem mať voľno, že mi cez zimu tento pán urobí zuby. Následne p. B. si dal kávu. Pýtal sa tohto pána, či si dá kávu, on povedal, že nie. Odišiel preč. Peniaze si ten pán uložil do takej menšej igelitovej taštičky, bližšie neviem. Ešte ja som mu povedal, či nepotrebuje ochranu. Potom ten pán odišiel preč a ja som si robil svoju prácu.“

10. Svedok T. R., vypočutý na návrh žalobcu, ktorý ho zabezpečil priamo na pojednávanie a ktorý je priateľ žalobcu, aj bol údajne priateľom nebohému, a výsluch ktorého žalovaná strana namietala uviedol, že „Ja poznám obe strany sporu. So žalobcom som dlhodobo v kamarátskom vzťahu. Žalovanú poznám, pretože chodila upratovať k nebohému bratovi L. I.. Viem o tom, že bola jeho sestra, volá sa Kamila. Ja som dlhodobo v kamarátskom vzťahu so žalobcom a v takomto vzťahu som bol aj s neb. L. I.. My sme sa navštevovali do týždňa aj 2-3 krát, pomáhali sme si v tom, čo kto potreboval. Boli sme v dôvernom vzťahu aj s nebohým L. I., hovorili sme si dôvernosti. Ja si pamätám, že to bolo pred 2 rokmi. Viem o tom, že žalobca požičal nebohému L. I. sumu XXX.XXX,- €. Mňa nebohý L. I. pýtal, aby som mu ja požičal sumu XXX.XXX,- €. Ja som takú sumu nemal. Potom sa dohodol s pánom B.. Ja som nebol osobne prítomný pri odovzdávaní peňazí, ale na druhý deň mi nebohý L. I. povedal, že už nepotrebuje peniaze, že už ich má, povedal, že ich má od žalobcu, a že ide o sumu XXX.XXX,- €. Sumu viem preto, lebo takú sumu pýtal aj odo mňa. Ja si presne nepamätám, ale viem, že nebohý niečo investoval do nejakých súkromných bánk alebo spoločnosti. Chcel tam tieto peniaze investovať. Ja by som mu finančné prostriedky požičal, keby som mal. Neviem sa vyjadríť presne do akého času mal nebohý L. I. žalobcovi tieto peniaze vrátiť. Mám vedomosť o tom, že L. I. zomrel. Ja mám vedomosť o tom, že nijaká čiastka z týchto finančných prostriedkov nebola vrátená žalobcovi. Nebohý L. I. túto sumu asi vrátiť nestihol“

11. Po tom, čo súd uznesením nepripustil na predmetnom pojednávaní návrh žalovanej doplnenie dokazovania ohľadom preukázania nadobudnutia kúpnej ceny XX.XXX.XXX,- Sk, resp. XX XXX XXX,- Sk a to realizovaním dopytu na Okresný úrad odbor katastrálny Poprad ohľadne zmlúv, na základe

ktorých žalobca nadobudol predmetnú kúpnu cenu, pričom žalobca nemal žiaden návrh na doplnenie dokazovania, súd určil, že medzi stranami sú sporné skutkové tvrdenia: týkajúce sa odovzdania sumy XXX.XXX,- € zo strany žalobcu nebohému porúčiteľovi a skutkové tvrdenia týkajúce sa účelu zaplata sumy XX.XXX,- €. Za nesporné súd považuje skutkové tvrdenia týkajúce sa dedičského konania po nebohom Michalovi Ilavskom a po zdôvodnení nevykonania dôkazov tak, že zo strany žalovanej bol navrhnutý dôkaz, ktorý súd vyhodnotil ako nehospodárny a nepotrebný pre právne posúdenie veci a iné dôkazy navrhnuté (ani žalobcom) neboli, preto ich nevykoná, súd predbežne právne posúdil vec tak, že žaloba sa javí ako dôvodná. Následne súd vyzval strany, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci, po čom žalobca sa vyjadril, že v plnom rozsahu trvá na podanej žalobe a náhradu trov konania si neuplatňuje. Zástupkyňa právneho zástupcu žalovanej na záver uviedla, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca nepreukázal nárok svojho nároku. Svoje tvrdenia opiera iba o svedeckú výpoveď svedka T. T., ktorému nebola predstavená osoba, ktorá mala odovzdať finančné prostriedky žalobcovi. On nevedel, ako sa táto osoba volá. Preto navrhla žalobu zamietnuť a uplatniť nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

12. Následne súd rozhodol tak, že :

„I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu XXX.XXX,- € s 5 %-ným p. a. úrokom z omeškania od 27.04.2017 do zaplata, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. II.V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III.Žalobcovi náhradu trov konania nepriznáva.“

Opravným uznesením súd prvej inštancie opravil výrok III. rozsudku tak, že priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

13. Súd prvej inštancie toto svoje rozhodnutie okrem iného odôvodnil tým, že pokiaľ mal v konaní za preukázané, že žalobca s nebohým L. I. ústne uzavrel zmluvu o pôžičke, predmetom ktorej bola suma XXX.XXX,- € so splatnosťou pôžičky najneskôr do 30.6.2017, a ktorú sumu žalovaná vrátila čiastočne vo výške XXX.XXX,- €, je žaloba o zaplata XXX.XXX,- € dôvodná. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C,s,p.“).

14. Po podaní odvolania žalovanou, ktorá namietala to, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým záverom, bola vec predložená Krajskému súdu v Prešove na rozhodnutie o odvolaní.. Podľa názoru žalovanej žalobca nepreukázal, že reálne došlo k odovzdaniu žalobcom tvrdenej finančnej čiastky a nebolo preukázané, aby skutočne bola požičaná suma XXX.XXX,- €, a či vôbec žalobca mal k dispozícii takú sumu, a teda žalobca neunesol dôkazné bremeno. Svedecká výpoveď nepreukázala, žeby predmetnou osobou bol práve nebohý L. I.. Namietala nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania s tým, že nedošlo k oprave chyby v písaní a počítaní, ale k zmene vyhláseného rozsudku v časti trov konania. Navrhla odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne a zároveň priznal žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 % a opravné uznesenie zrušil.

15. K podanému odvolaniu sa vyjadril žalobca v podstate len tak, že zotrval na svojich dovtedajších prednesoch, teda že peniaze nebohý si požičal, prevzal, čo preukázali aj svedkovia, že nie je pravdivý dôvod, ktorý uvádza žalovaná ako dôvod vyplata XX XXX,- € a XX XXX,- €, za jeho pomoc nebohému s nehnuteľnosťami mu riadne nebohým bola vyplatená plná dohodnutá odmena darovacou zmluvou. Uniesol dôkazné bremeno. na trovy má nárok, aj keď si ich neuplatnil.

16. K vyjadreniu žalobcu sa zas žalovaná vyjadrila tak, že hoci na platnosť zmluvy o pôžičke nie je potrebná písomná forma, tak taká forma nie je potrebná ani pre darovanie, a napriek tomu v prípade darovania samotným nebohým, bol tento úkon realizovaný písomnou zmluvou, hoci z hľadiska právnej istoty jej účastníkov bol hlavne pre žalobcu menej významný, ako hotovostná pôžička, kde žiaden doklad spísaný nebol. Je teda zrejmé, že vzťah medzi žalobcom a nebohým až taký dôverný nebol, keď v prípade darovania bola písomná zmluva a prevod cez účet a o necelý mesiac sa malo realizovať odovzdanie vysokej finančnej čiastky bez písomnej zmluvy a bez prevodu na účet, čo sa vzhľadom na predchádzajúcu obozretnosť žalobcu, ako i nebohého javí nepravdepodobným. Čo sa týka dokazovania prevzatia peňazí svedkami, tak nebohý I. sa už nemôže takým tvrdeniam brániť, pričom z výpovede svedka T. vyplynulo, že žalobca mal odovzdávať bližšie neurčenú čiastku peňazí neznámej osobe, a že tá osoba mu môže urobiť zuby, neznamená, že išlo o L. I.. Svedok R. nebol prítomný pri odovzdávaní peňazí, nič svojimi zmyslami nevnímal, preto je jeho svedecká výpoveď irelevantná Žalobca nepreukázal v konaní pôžičku. žalovaná ďalej poukazuje na to, že do začatia konania žalobca žalovanej tvrdil iný

dôvod, pre ktorý mu mal L.. I. dlžiť peniaze, a malo ísť o nevyplatenie odmeny za práce vykonané žalobcom v k. ú. Dunajská Lužná. Ak žalobcovi vyplatila žalovaná XX XXXX,- €, tak len preto, že bola v presvedčení na základe tvrdení žalobcu, že mu L.. I. nevyplatil odmenu za ním vykonané už spomínané práce. To preukazuje aj list žalobcu žalovanej z 11.4.2017, ktorým odôvodňoval svoju požiadavku na zaplatenie sumy XXX XXX,- € s tým, že nebohý mu dlhoval peniaze za odpredaj pozemkov v Dunajskej Lužnej, a až po podaní žaloby zmenil rétoriku a začal tvrdiť, že išlo o prostriedky, ktoré požičal nebohému. To, že žalovaná uviedla pri prevode sumy XX XXX,- € do poznámky vrátenie pôžičky, tak to bolo len na žiadosť žalobcu, aby zrejme nemusel platiť daň z príjmu. Obdobne, ako odmenu za práce z tohto dôvodu realizoval darovacou zmluvou. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno. Ďalej poukázala na to, že rozsudok bol vyhlásený v znení, že náhrada trov konania sa žalobcovi nepriznáva, takže nejde o písársku chybu, ktorú je možné upraviť opravným uznesením. Súd nemôže zmeniť vyhlásené rozhodnutie.

17. Krajský súd v Prešove rozsudok v spojení s opravným uznesením vo výroku I. a III. zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Týmto uznesením sp. zn. XXCo/XX/XXXX - 132 zo dňa 31. mája 2019 zároveň vylúčil z prejednávania a rozhodovania veci vtedajšiu zákonnú sudkyňu s tým, že žalobca si svojím konaním evidentne túto sudkyňu prostredníctvom dominus litis dispozície so žalobou vybral a vyvolal objektívne pochybnosti o zaujatosti uvedenej sudkyne. Vzhľadom na extrémne porušenie nestrannosti súdu a práva na prejednanie vecí pred nestranným súdom odvolací súd ex offio zasiahol s tým, že vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodoval nezákonný sudca. Odvolací súd sa meritom veci vzhľadom na uvedené nezaoberal, rozsudok zrušil zo spomenutých dôvodov, spočívajúcich v konaní žalobcu.

18. Treba ešte uviesť, že uznesením sp. zn. XXC XX/XXXX zo dňa 13. 7. 2018, po skoršom súdnom meritornom rozhodnutí, súd uložil žalovanej povinnosť zložiť sumu XXX.XXX,- € do úschovy na Okresnom súde Poprad do 3 dní odo dňa doručenia tohto uznesenia. Žalobca návrh podal z obavy, že by sa žalovaná mohla zbaviť majetku a exekúcia by mohla byť ohrozená, pričom poukázal na darovaciu zmluvu, ktorou žalovaná previedla rodinný dom s pozemkom,. Krajský súd v Prešove, ktorý rozhodoval o odvolaní žalovanej proti uzneseniu, ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie, pod sp. zn.XXCo/XXX/XXXX - 52 zmenil uznesenie tak, že zamietol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. Uviedol, že žalobca neosvedčil obavu z ohrozenia exekúcie, a že navrhované neodkladné opatrenie nie je primerané vo vzťahu k obmedzeniu žalovanej, v dôsledku čoho nie sú splnené podmienky pre nariadenie neodkladného opatrenia. Z uznesenia Okresného súdu Poprad č. k. XXD/XX/XXXX zo dňa 8.2.2017 odvolací súd zistil, že žalovaná nadobudla dedičstvo v čistej hodnote X.XXX.XXX,XX €. Predmetné dedičstvo pozostáva z nehnuteľností, osobného motorového vozidla, cenných papierov, vkladných knižiek, numerických účtov, podielových listov, termínovaného vkladu a bežného účtu. Len samotná skutočnosť, že žalovaná pri nadobudnutom dedičstve v hodnote viac ako X.XXX.XXX € darovala rodinný dom v hodnote XX.XXX € nezakladá obavu z ohrozenia exekúcie, ani na základe toho nemožno dôvodne usudzovať, že žalovaná sa postupne zbaví majetku v hodnote 1 milióna eur. To, že žalovanej bola (zatiaľ neprávoplatne) uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu XXX.XXX,- € s príslušenstvom, nemôže byť dôvodom na to, aby bola žalovaná obmedzovaná vo svojich vlastníckych právach a nútená zložiť do úschovy súdu sumu XXX.XXX,- €.

19. Po zrušení a vrátení veci žalovaná opätovne navrhla, aby súd na Okresnom úrade Poprad, odbore katastrálnom, vyžiadal kúpne zmluvy ktorými za 15 miliónov, resp. 16 miliónov Sk mal v roku 1999 žalobca v k. ú. Veľká predaj nehnuteľnosti, ktoré mali byť zdrojom financií pre jeho údajnú pôžičku nebohému, čo by malo preukázať, či žalobca vôbec disponoval tak vysokou finančnou hotovosťou. Žalobca nenavrhol vykonanie žiadnych ďalších dôkazov.

20. Na základe uvedenej žiadosti adresovanej katastrálnemu odboru tento doručil súdu 2 zmluvy, jednu z roku 1995, ktorou žalobca za X XXX XXX,- Sk predal parcelu č.1408/1, k.ú. Veľká a ďalšiu kúpnu zmluvu, ktorou spolu s manželkou, ako bezpodielovou spoluvlastníčkou predal v roku 1995 rodinný dom súp. č. XXXX/X, na parc. č. XXXX/XX v k.ú. Veľká za sumu X XXX XXX,-Sk.

21. K tomuto treba uviesť, že neskôr sám žalovaný na pojednávaní dňa 9.3.2020 predložil ešte kúpnu zmluvu, ktorou on, spolu s ďalšou osobou previedol 17.12.1992 dva 6 bytové objekty v k. ú. Veľká na parcele XXXX/X, každý v podiele 1 a parcelu XXXX/X, ktorej výlučným vlastníkom bol žalobca na inú osobu za kúpnu cenu XX XXX XXX,- Kčs /Sk, pričom kupujúci mal uhradiť na účet žalobcu XX XXX XXX,- Kčs / Sk.

22. K tejto kúpnej zmluve sa písomne dňa 13.1.2020 vyjadrila žalovaná tak, že uvedená skutočnosť nemôže preukazovať, že uvedené peniaze mal žalobca k dispozícii v júni 2015, a že práve tieto požičal

nebohému. Tvrdenia žalobcu, že v roku 1999 predal bytovku za XX XXX XXX,- Kčs /Sk sa teda nepotvrdili, všetky kúpne zmluvy sú z prvej polovice 90-tych rokov, teda 20 - 23 rokov pred poskytnutím údajnej pôžičky, a mohli byť už spotrebované, a keďže všetky boli poukázané na bankové účty, nič nebránilo žalobcovi preukázať osud týchto peňazí v ďalšej dobe. Žalovaná ďalej poukázala na ustálenú judikatúru - Rozsudok NS SR 3MCdo/6/2010 podľa ktorého pri pôžičke má žalobca povinnosť tvrdenia a povinnosť označiť dôkazy. Zaťažuje ho dôkazné bremeno, ktoré musí uniesť. Toto bremeno neunesol, pričom v priebehu konania viac krát menil svoje tvrdenia, dôvod vzniku dlhu, ako aj pôvod finančných prostriedkov na poskytnutie pôžičky. Výpoveď jeho zamestnanca T. nemôže postačovať.

23. K tomuto vyjadreniu sa zas vyjadril žalobca, že od začiatku tvrdí, že práve z darovaných peňazí časť odovzdal nebohému I., ktoré mu daroval 28.5.2015. To, či mal finančné prostriedky, a kde ich mal, netreba dokazovať, lebo ich nemusí držať v banke, a čo s nimi robil nie je predmetom tohto sporu. Prostriedky mal aj z predaja bytoviek, aj z daru nebohému. Nič nemení, právny žalobca prekrucuje jeho tvrdenia.

24. Na toto reagovala žalovaná vyjadrením z 12.2.2020 a poukázala, že žalobcu už po štvrtý krát zmenil svoje vyjadrenie ohľadom zdroja údajnej pôžičky poskytnutej L.. I.. Prvotne skutočne uvádzal v žalobe, že finančné prostriedky, ktoré odovzdal nebohému, pochádzali z odmeny za odpredaj pozemkov v Dunajskej Lužnej, ktorú cca tri týždne predtým obdržal na účet od nebohému. V tomto smere ale žalobca nepreukázal, že by tieto finančné prostriedky z účtu vybral. Následne žalobca na pojednávaní 23.8.2017 označil za zdroj tejto pôžičky kúpne ceny za predaj nehnuteľností v roku 1995, za ktoré mal získať 15 či XX XXX XXX,- Sk. To uvádza strana 4 a 7 zápisnice, čo sa rovnako vykonaným dokazovaním nepotvrdilo. Okrem toho na pojednávaní uviedol, že túto sumu nedržel doma a časť aj použil (strana 7 zápisnice), čo je zas v rozpore s terajšími tvrdeniami žalobcu o tom, že peniaze mal doma a v trezore. Následne na pojednávaní 8.1.2020 uviedol, že zdrojom peňazí mala byť kúpna cena XX XXX XXX,- Kčs za predaj nehnuteľností v roku 1992, ktorá mu bola vyplatená na účet, avšak dôkaz o tom súdu nepredložil. A najnovšie žalobca opätovne tvrdí, že zdrojom pôžičky je dar od nebohému tesne pred pôžičkou. Ak je to tak, tak nič nebráni žalobcovi preukázať výpisom z účtu v období od daru do poskytnutia pôžičky, ako s touto finančnou hotovosťou naložil. Žalovaná ma za to, že k odovzdaniu peňazí vôbec neprišlo a v súvislosti s dlhom poukazuje na list žalobcu z 11.4.2017, kde žalobca uvádza, že nad telom mŕtveho brata ju upozornil, že nebohý mu dlhoval peniaze za odpredaj pozemkov v Dunajskej Lužnej. Tento list je v spise ako príloha k žalobe. Tvrdenia žalobcu sú nekonzistentné. Žalovaná žiaden dlh neuznala, a to čo uhradila, považovala za odmenu za služby žalobcu v prospech jej nebohému brata.

25. Na nariadenom pojednávaní dňa 8.1.2020 žalobca sa prvotne vyjadril ku kúpny m zmluvám zadováženým z katastra tak, že zrejme ho žalovaná strana zle lustrovala (poznámka: zmluvy ale zadovážoval súd na základe jeho vyjadrení). Predložil súdu vo fotokópii ešte 1 kúpnu zmluvu uzavretú dňa 17.12.1992 medzi ním ako predávajúcim v 1. rade, Š. U. ako predávajúcim v 2. rade a kupujúcim J. U., z ktorej je zrejme, že predal rozostavaných 6 bytových objektov, objektu A a 6 bytových objektov objektu B v Poprade - Veľkej, ktorých bol výlučným vlastníkom a predložil tiež výpis z účtu zo Slovenskej sporiteľne, v zmysle ktorého je zrejme, že mu za nehnuteľnosť bola uhradená takáto suma ako uviedol a ako je uvedené v kúpnej zmluve. V ostatnom zotrval na podanej žalobe a žiadal, aby súd rozhodol v zmysle jej petitu.

26. Na tomto pojednávaní právny zástupca žalovanej s poukazom na ustanovenie § 181 C.s.p. odkázal na všetky dovtedajšie písomné vyjadrenia. Pokiaľ ide o kúpne zmluvy, ktoré boli predložené katastrom alebo aj na tomto pojednávaní, tieto sú všetky zo začiatku 90. rokov. Žalobca nepreukázal v konaní, že poskytol poručiťovi L.. I. pôžičku tak, ako to tvrdí. V tomto smere neunesol dôkazné bremeno. Žiadal, aby mu bola vo fotokópii predložená kúpna zmluva aj s výpisom z účtu, ktorý predložil žalobca na pojednávaní.

27. Na pojednávaní dňa 9.3.2020 žalobca I.. A. B. uviedol, že výlučne na požiadanie odporkyne mal plnú moc zastupovať ju pred notárom. Keďže už vtedy jej psychický stav bol taký, že mu hovorila, že sa nervovo zrúti, keď to nebude pokračovať, hovorila o svojich sestrách, hlavne tá z Martina, ktorá Miška ťahala po súdoch, tá kurva, ktorá to tak nenechá. V dedičskej zápisnici je uvedené určite, že on osobne informoval odporkyňu, ktorá nemala ani šajnu o úsporách svojho brata, že na dedičskom konaní, kde boli zavolaní, notárka oznámila dedičke, že zdedila XXXX,- € na účte nebohému, dom, pozemky a lesy. Žalobca nato zareagoval tak, aby znova oslovila všetky dotknuté banky a nevedel koho ešte, pretože mal vedomosti o tom, že nebohý mal v bankách X XXX XXX,- €. Keby on nevedel o peniazoch nebohému, tak by žalovaná zdedila len tých XXXX,- €, pretože dedičské konanie, keby on nemal plnú moc by bolo ukončené s tým, že zdedila XXXX,- €.

28. Na predmetnom pojednávaní bola vypočutá aj samotná žalovaná L.. B. B., ktorá uviedla, že: „Predmetnú žalobu považujem zas účelovú, podanú v snahe žalobcu ľahko sa dostať k peniazom. V deň,

keď sa to stalo, keď sme našli brata mŕtveho, som vybavovala pohreb a veci okolo toho a ešte v ten deň prišiel za mnou žalobca do bytu, začal rozprávať o peniazoch, čo ma vtedy vôbec nezaujímalo, nebral ohľad na to, čo sa vlastne stalo a povedal, že brat má voči nemu dlh XX XXX,- €. Celý čas odo dňa, ako sme brata našli, až do skončenia dedičského konania o inej sume nehovoril. Aj po bratovej smrti chodil každý deň v sobotu na kávu, tváril sa ako priateľ. V novembri mi volal, že sa zadlžil a aby som posúрила notárku za účelom ukončenia dedičského konania. Najprv som s tým nebola uzročená, ale potom som tam zavolať a rozprávala sa s pracovníčkou notárskeho úradu, ktorá povedala, že aj dobre, že volám, že už v podstate majú odpovede z bánk k dispozícii, ale ešte nie všetky. Následne, keďže v dome u brata som našla nejaké výpisy, z ktorých ale nebolo zrejmé o akú banku sa jedná, boli tam len samé čísla, nebolo tam ani meno. Na to sa žalobca ponúkol resp. doviedol p. Y., bol to nejaký jeho známy, ktorý sa údajne v týchto veciach vyzná. Ten nepomohol identifikovať banku, len povedal, že peniaze tam sú. Potom zdravotná sestra môjho brata, ktorá ťuho robila dlhé roky mi povedala, že chodieval za ním istý pán Š. z privátnej Tatrabanky a brat s týmto pánom z Tatrabanky išiel hore na poschodie, kde býval. Nie je pravdou, žeby môj brat žalobcovi veľmi dôveroval. To čo som sa dozvedela od sestričky som následne povedala notárke, ktorá povedala, že toho pána pozná, že sa s ním skontaktuje a potom zaobstará ďalšie podklady pre ukončenie dedičského konania. V decembri roku 2016, v piatok poobede, raz prišiel za mnou do bytu žalobca s tým, že staršia sestra z Košíc poslala nejaký list na popradský súd ohľadom toho ako prebieha dedičské konanie a podobne a povedal mi tiež, že sa zmenil zákon a že keď závetom chce poručiť odkázať majetok len jednému z dedičov, v takých prípadoch, keď nemá manželku a deti, tak je potrebné, aby výslovne v tej poslednej vôli ostatných dedičov vydedil. Povedal zároveň, že vie vybaviť, aby sa dedičstvo prejednávalo podľa starej právnej úpravy s tým, že následne žiadal odo mňa XXX XXX,- € z toho XX XXX,- € ten dlh, ktorý spomínal od úmrtia môjho brata, XX XXX,- € mal byť úrok a XX XXX,- € sa malo rozdeliť medzi 3 osoby, ktoré by zabezpečili, že sa dedičské konanie riadilo starými právnymi predpismi. Toto sa mi celé nepozdávalo, preto som išla za notárom P., ktorý mi povedal, že žiaden zákon zmenený nebol a že niekto ma chce oklamať. Jediná otázka, ktorá od žalobcu nasledovala bola, koľko dáte, nakoniec, aby som to už mala z krku som mu povedala, že mu vyplatím tých XX XXX,- €, čo mal byť bratov dlh a XX XXX,- € za to, že sa interestoval pri vybavovaní dedičstva, resp. nevybavil nič, len sa tak tváril, len som už chcela mať pokoj. Dohodli sme miesto a čas stretnutia v Tatrabanke, kde mal brat na účte XX XXX,- € som tieto prevodným príkazom previedla na žalobcu, ktorý chcel peniaze pôvodne v hotovosti, ale som sa poradila, čo mi nebolo odporúčané a keď som mu vypísala ten lístok v banke účel platby som nechala prázdny. Pracovníčka banky mi povedala, že tam musí byť niečo napísané preto nevedela som čo tam napísať a žalobca povedal, nech tam napíše vrátenie pôžičky tak som to napísala. XX XXX,- € som mu potom dala ešte pred bankou. Rozlúčili sme sa. Na moju otázku, či sme vysporiadaní odpovedal kladne, ale o 2 týždne sa ozval opäť. Povedal, že sa nenechá obráť o peniaze, že má na to nárok a žiadal doplatiť XXX XXX,- €. Povedal, že ak mu tieto peniaze nedoplatím, že ma dá na súd a že je silný súper, že súd vyhrá a podobne... Ak sa mám vyjadriť, či som sa rozprávala s nebohým bratom o jeho finančnej situácii tak ani nie, ja som sebestačná a nezávislá finančne, nepotrebovala som sa o tom rozprávať, ale samozrejme som vedela, že musí mať nejaký majetok. Dlhé roky robil súkromného zubára, nemal deti. Mala som vedomosť o pozemkoch v Dunajskej Lužnej, ktorých bol vlastníkom, ktoré chcel predať, ale keďže robil každý deň, vybavovaním tohto poveril žalobcu. Ak sa mám vyjadriť, prečo som dala plnú moc žalobcovi na zastupovanie v dedičskom konaní, tak ani sama neviem. Jednoducho vždy sa tváril, že je ochotný a priateľ, aj vtedy ma doviezol k notárke, ona povedala, že keď niekto chce nahliadnuť do spisu, tak musí mať plnú moc. Dala mi dva papiere na jednom bolo jeho meno, tak som to podpísala.“

29. K predmetnej výpovedi žalovanej sa žalobca vyjadril tak, že „to, čo vypovedala žalovaná, nie sú pravdivé skutočnosti. V predmetný deň, keď mi už 3 dni nedvíhal telefón L.. I., som žalovanej zavolať. Povedal som jej túto skutočnosť, mal som zlú predtuchu, ktorá sa aj naplnila. Žalovaná mi chcela len dať kľúče, aby som šiel sám, čo som odmietol. Išla tam teda so mnou. Našli sme jej brata ležať v kaluži krvi, samozrejme bola v šoku. Potom volala záchranku. Keď sa upokojila, tak nechcel som zneužívať situáciu, ale zároveň som mal obavu, aby mi nevytkla, že som to nepovedal hneď, že mi jej brat nebohý dlhuje XXX XXX,- €, teda keďže sú 4 súrodenci, 4 sestry tak každá, že mi dlhuje po XX XXX,- €. To, že nebohý MUDr. Ilavský zanechal závet mi žalovaná Korcová nikdy nepovedala, až vtedy keď som ju viedol na stretnutie k notárke. P. Korcová chcela, aby som bol osobne prítomný pri prejednaní dedičstva, načo notárka reagovala, že nie som účastníkom dedičského konania, a keďže nemám plnú moc, nemôžem tam byť, avšak p. B. trvala, aby som tam bol s tým, že mi dá aj plnú moc. Keď uvádzala, že ja som jej nepovedal o nejakých peniazoch v dome ich brata tak aj toto nie je pravdou. Ja som jej povedal, že na záchode za dreveným obkladom má zamurované peniaze. Našla tam 2 škatule, rovnako som jej povedal, že má zakopaných na záhrade XXX XXX,- €. Potom tam dala kamerový systém. Aj o trezore

som jej povedal ja. P. B. ma urgovala, aby som zariadil čím skôr ukončenie dedičského konania a chcela mať aj vysporiadané tieto záväzky voči mne, tak preto som tieto veci riešil. Po skončení dedičského konania som bola za osobným bankárom, ktorý má zavádzal, ale potom mi aj B. volala, že peniaze prišli. Stretli sme sa po dohode v banke, keď by som ich chcel v hotovosti, tak nechodím za ňou do banky. Keď vyplňovala lístok v banke o prevode, tak sa pozrela na mňa, čo tam má napísať, keď jej pracovníčka povedala, že je potrebné zadať účel platby tak som povedal, že vrátenie pôžičky čo iné, išlo pôžičku. Potom mi dala pred bankou XX XXX,- €. Zvyšok mi mala doplatiť, keď jej dôjdu ďalšie peniaze na účet. Aj mi volala keď došli aj sme boli dohodnutí na termíne, ale pred stretnutím mi zavolala, že si toto rozmyslela, že mi nič doplácať nebude.“ Na otázku právneho zástupcu žalovanej, že prečo žaluje práve sumu XXX XXX,- € žalobca uviedol, že nebohý mu mal vrátiť XXX XXX,- €, čo mu požičal + XX XXX,- € úrok navyše, teda XXX XXX,- €. Keďže dedičky po ňom mali byť pôvodne štyri, žiadal preto od každej XX XXX,- €, ale keď nakoniec ostala len p. B., tak sa radil s T.. P., ktorý mu povedal, aby kašlal na tie úroky, a že si nemá pýtať tie úroky, len to, čo požičal L.. I.. Keďže mu p. B. vrátila XXX XXX,- , tak R. XXX XXX,- € ostáva XXX XXX,- €, preto žaluje tých XXX XXX,- €.

30. Na túto výpoveď žalovaná uviedla, že to, čo hovoril žalobca nie je pravdou a trvá na tom, že išiel za ňou do bytu. Keď záchranári odišli a ona čakala na ohliadajúceho lekára, on išiel hneď za nimi, nebol tam priestor sa ani rozprávať, nerozprávali sa. Trvala na tom a tak je to pravda, že vždy hovoril len o tých XX XXX,- €. Nie je pravdou ani to, žeby jej žalobca povedal o nejakých skryšach, kde má brat schované peniaze, povedal jej len o trezore, ktorý aj našla a žalobca ho otvoril, bolo tam XX XXX,- €.

31. Na poslednom pojednávaní dňa 29.9.2020 žalobca v záverečnej reči uviedol, že trvá na všetkom, čo v priebehu konania uviedol. Trval na podanej žalobe a uplatnil si trovy konania, viac k veci nemal čo uviesť.

32. Právna zástupkyňa žalovanej v záverečnej reči uviedla, že aj žalovaná v plnom rozsahu zotrváva a odkazuje na svoje doterajšie písomné či ústne vyjadrenia. Žalovaná má za to, že z doteraz vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal reálne poskytnutie pôžičky poručiteľovi žalovanej. Jediný dôkaz, ktorý žalobca v tomto konaní vyprodukoval je svedectvo jeho zamestnanca pána T., ktorý mu môže v tomto čase potvrdiť čokoľvek, avšak žiadne iné dôkazy vykonané v tomto konaní pravdivosti jeho výpovede nenasvedčujú. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že svedok Juhás poručiteľa žalovanej nepoznal, nevedel uviesť, o akú osobu malo ísť, ktorej údaje žalobca peniaze odovzdal. Taktiež neoprávnenosť nároku žalobcu v tomto konaní preukazuje v prvom rade jeho nekonzistentnosť tvrdení, ktorý pôvodne od žalovanej požadoval uhradenie dlhu z titulu odpredaja nehnuteľnosti. Následne, keď bolo preukázané, že túto odmenu za odpredaj týchto pozemkov po žalobcovi už vyplatil samotný poručiteľ, a to formou darovacej zmluvy na jeho účet, zmenil žalobca svoje pôvodné tvrdenia a začal tvrdiť, že tento dlh je z titulu zmluvy o pôžičke. Rovnako tak žalobca zmenil svoje pôvodné tvrdenia, kedy od žalovanej požadoval XX.XXX,- € v priebehu dedičského konania, kedy tieto svoje tvrdenia pozmenil a odrazu začal od žalovanej požadovať XXX.XXX,- €. Rovnako tak žalobca v konaní niekoľkokrát zmenil skutkové tvrdenia ohľadom pôvodu peňazí, pričom aktuálna verzia je opätovne tá, že tieto peniaze mali pochádzať z odmeny za odpredaj pozemkov, ktoré žalobcovi mal poručiteľ zaplatiť na jeho účet pár týždňov pred poskytnutím údajnej pôžičky. Avšak žalobca v konaní nepredložil žiaden dôkaz, že by žalobca aj peniaze zo svojho účtu vybral. V konaní je potrebné prihliadnuť na to, že žalovaná je osoba vyššieho veku a žije sama vo svojej domácnosti. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti navrhla, aby súd žalobu žalobcu zamietol a priznal žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

33. Následne súd vyhlásil rozsudok v znení, aké je uvedené v jeho výrokovej časti .

34. Podľa § 470 ods. 1 Občianskeho zákonníka, dedič zodpovedá do výšky ceny nadobudnutého dedičstva za primerané náklady spojené s pohrebom poručiteľa a za poručiteľove dlhy, ktoré na neho prešli poručiteľovou smrťou.

35. So smrťou fyzickej osoby, ako objektívnou právnou skutočnosťou, spája zákon zánik jej právnej subjektivity a súčasne vznik dedičského práva konkrétneho dediča. Dedením ex lege dochádza k zmene oprávneného, resp. povinného subjektu všetkých majetkovoprávných vzťahov okrem tých, ktoré sa svojím charakterom vzťahujú výlučne na osobu poručiteľa. Poukázal na princíp univerzálnej sukcesie, z ktorého vyplýva, že na dedičov prechádzajú všetky povinnosti - záväzky poručiteľa, ktoré nezanikajú jeho smrťou, pričom nie je rozhodujúce, či záväzok v dobe smrti poručiteľa bol alebo nebol splatný. Poručiteľovými dlhmi, ktoré v zmysle § 470 Občianskeho <aspi://module='ASPI'&link='40/1964%20Zb.%2523470'&ucin-k-dni='30.12.9999'> zákonníka prechádzajú na dedičov, nie sú len povinnosti, ktoré sa zakladajú na dôvodoch, ktoré nastali ešte za života poručiteľa, ale aj povinnosti (záväzky), ktoré majú svoj pôvod v právnom úkone, v protiprávnom úkone alebo v inej právnej skutočnosti, z ktorých by mal

plniť svojmu veriteľovi (alebo inej oprávnenej osobe) sám poručiteľ, keby tomu nezabránila jeho smrť (tu s odkazom na Rcz 38/2012). Je pritom právne irelevantné, kedy na základe takejto povinnosti vzniklo veriteľovi právo na plnenie. Rovnako je irelevantné, či sú poručiťelove záväzky a ich rozsah známe dedičom už v čase nadobudnutia dedičstva, alebo vyjdú najavo až neskôr.

36. Podľa § 488 zák.č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len "OZ") záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie(pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

37. Podľa § 489 OZ záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo iných skutočností uvedených v zákone.

38. Podľa § 657 OZ zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veriteľovi veci rovnakého druhu.

39. Pôžička je reálny kontrakt, podmienkou ktorého je predmet pôžičky reálne veriteľom odovzdaný dlžníkovi.

40. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

41. Podľa článku 8 C.s.p. sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

42. Podľa článku 15 ods. 1, 2 Cs.p. dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon. Žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu.

43. Podľa § 151 ods. 1, 2 C.s.p. skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

44. Podľa prvej vety § 186 ods.2 C.s.p. súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti.

45. Podľa § 191 ods. 1, 2 C. s.p. súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

46. Podľa § 215 ods. 1 C.s.p. rozhodne súd na základe zisteného skutkového stavu.

47. Čo sa týka právneho posúdenia, súd mal za to, že právny dôvod žaloby ale naplnený nebol, z tvrdenia žalobcu vyplývalo, že malo dôjsť k súkromnoprávnemu vzťahu, následkom ktorého mal údajne odovzdať nebohému MUDr. Ilavskému peniaze na dva roky, a ten ich mal zhodnotiť (úrokom). Podľa § 451 a nasl. OZ „Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám.

48. O bezdôvodné obohatenia ide práve v tom prípade, keď sa vznik obohatenia viaže na to, že na takéto obohatenie nie je právny dôvod, žiadna zmluva, resp. dohoda, alebo zákonné ustanovenie, čiže ide o obohatenie neoprávnené a pre jeho vznik resp. pre vznik zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie nie je nevyhnutné, aby k tomuto obohateniu došlo úmyselne alebo nejakým protiprávnym úkonom, aj keď to nie je vylúčené. Je totiž neprípustné, aby sa niekto obohacoval na úkor druhého bez toho, aby na to mal nejaký právny dôvod, preto je nevyhnutné, aby ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, musel obohatenie vydať.

49. Je evidentné, že v popisovanom vzťahu medzi žalobcom a nebohým MUDr. Ilavským, na základe toho, čo sám žalobca uvádza, nešlo o žiadnu takú skutočnosť, ktorú by bolo možné posúdiť ako bezdôvodné obohatenie. Súd preto zvažoval zamietnutie žaloby aj z tohto dôvodu, avšak dospel k záveru, že súd by mal rešpektovať predmet konania vymedzený žalobným návrhom, čo znamená, že plnenie nemôže priznať ani z iného skutkového základu, než aký bol predmetom sporu vymedzený v žalobnom návrhu (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/219/2007, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/179/2018, uznesenie Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 122/2012-47), avšak z obsahu žaloby a podaní žalobcu jednoznačne vyplýva, že žalobca skutkový základ, a to poskytnutie finančných prostriedkov vo výške 120 000,- € (resp. 230 000,- €) formou úkonu podobného pôžičke a povinnosť žalovanej uvedené finančné prostriedky vrátiť, nemenil, skutkový základ dostatočne vymedzil, teda nie je možné konštatovať, že by súd konal voči žalovanému pre plnenie z iného skutkového základu, než aký bol vymedzený v žalobnom návrhu. Žalobca od počiatku tvrdil spôsob, akým došlo k odovzdaniu finančných prostriedkov právnenému predchodcu žalovanej, ako aj okolnosti, na základe ktorých sa domáhal ich vrátenia, teda od počiatku žalobca uviedol rozhodujúce skutočnosti, z ktorých možno bolo možné vyvodiť po tom, ako nebola preukázaná existencia vzniku bezdôvodného obohatenia, existenciu súkromnoprávneho vzťahu podobného pôžičke. Žalobcom vymedzené skutkové okolnosti uvedené v žalobe boli dostatočné i pre posúdenie nielen nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale aj zaplatenia plnenia na základe takého úkonu, preto okresný súd povinný na podklade takých relevantných skutkových zistení tvrdných a preukazovaných žalobcom a v súlade so zásadou iura novit curia posudzoval, či je žalovaná povinná vrátiť sumu XXX.XXX,- € žalobcovi titulom ústne uzavretej zmluvy o pôžičke, či inej obdobnej zmluvy, alebo či sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila, ako tvrdil v žalobe. Bolo by prejavom prílišného formalizmu, ak by sa súd nezaoberal otázkou, či uplatňovaný nárok nie je dôvodný nielen z titulu bezdôvodného obohatenia, ale aj z iného dôvodu, ak sú popísané skutočnosti zhruba rovnaké. (Analogicky 4 Cdo 13/2009).

50. Súd tak zastáva rovnaký názor, ako je prezentovaný vyššie a to, že strany konania nie sú povinné uplatnený nárok ani obranu proti nemu právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia je vecou súdu. Musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriaďiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie. Ak strana uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdený nárok, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom strany sporu a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú. Súd teda nie je viazaný právnou kvalifikáciou, ale len skutkovým vymedzením v žalobe a musí si vyriešiť aj prípadnú konkurenciu (súbeh) právnych nárokov a spomedzi viacerých vybrať správnu právnu normu.

51. Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na ustálenú súdnu prax, napr. na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/385/2012 zo dňa 06. 02. 2013, v ktorom dovolací súd uviedol, že „ak súd rozhoduje o peňažnom plnení, ktoré vychádza zo skutkových tvrdení, ktoré umožňujú posúdiť nárok po právnej stránke aj podľa iných noriem, ako je žalobcom navrhované, je povinnosťou súdu uplatnený nárok takto posúdiť bez ohľadu na to, či v žalobe právny dôvod požadovaného plnenia je alebo nie je uvedený, alebo je uvedený nesprávne“. Napokon v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/15/2010 zo dňa 27. júla 2011 dovolací súd uzavrel, že „nie je porušením zásady viazanosti súdu petitom, ak súd inak právne kvalifikuje skutok, ktorý bol predmetom konania. Právna kvalifikácia je vždy vecou súdu v zmysle zásady iura novit curia, preto ani právna kvalifikácia nie je obligatórnou náležitosťou žaloby.“

52. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 25 Cdo 643/2000 zo dňa 23. 01. 2002, ako aj na rozhodnutie NS ČR zo dňa 11. 12. 2009 pod sp. zn. 21 Cdo 4520/2007, v zmysle ktorého súd dospel k záveru: „Ak je žalobou uplatnený nárok na peňažné plnenie vychádzajúci zo skutkových tvrdení, že bolo poskytnuté na základe zmluvy o pôžičke a žalovaný nevráti pôžičku v lehote splatnosti, avšak podľa názoru súdu nie je preukázaná existencia zmluvy o pôžičke a iný dôvod pôžičky nie je tvrdený, nie je zmenou skutkového stavu vymedzeného v žalobe, ak súd posúdi nárok žalobcu na zaplatenie požadovanej sumy podľa hmotno-právnych noriem upravujúcich nárok na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia“. To platí samozrejme aj opačne.

53. Ak žalovaná popierala skutkový a právny dôvod poskytnutia finančných prostriedkov titulom pôžičky, uvedené neznamená, že jej boli poskytnuté a priori z iného právneho dôvodu, ak ani tento iný právny dôvod v konaní preukázaný nebol.

54. Zistený skutkový stav a vyodený právny záver týkajúci sa neunesenia dôkazného bremena o existencii zmluvy o pôžičke uzatvorenej v ústnej forme či podobného úkonu medzi stranami sporu musel viesť súd prvej inštancie k zamietnutiu žaloby. Je tomu tak z dôvodu, podľa ktorého jednou zo základných zásad civilného sporového konania je zásada dispozičná, spočívajúca v tom, že procesná iniciatíva patrí stranám sporu. Súd, až na prípady uvedené v § 23 CMP, nezačína konanie z vlastnej iniciatívy, ale na základe žaloby podľa § 131 a nasl. C.s.p.. Podanou žalobou je súd viazaný. Žaloba popri všeobecných náležitostiach musí obsahovať osobitné náležitosti podania, uvedené v § 132 ods. 1 CSP, teda označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

55. Ak žalobca svoju žalobu na plnenie podľa § 137 písm. a) C.s.p. založil na opise rozhodujúcich skutočností o existencii zmluvy o pôžičke uzatvorenej v ústnej forme medzi stranami sporu, dôsledkom nepreukázania takto vymedzených skutočností v konaní za prípadnej absencie návrhu žalobcu na zmenu žaloby, mohlo dôjsť k zamietnutiu žaloby ako nedôvodnej už skôr. Ak súd vychádza pri viazanosti podanou žalobou zo skutočností tvrdených žalobcom a pokiaľ tento opiera svoje žalobou uplatnené nároky o zmluvu o pôžičke či podobný úkon v uzatvorenej v ústnej forme, ktorej existencia sa v konaní nepreukázala, potom bolo nutné už bez ďalšej procesnej aktivity žalobcu súdom neúčelne viesť ďalej konanie a to aj s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti podľa čl. 17 CSP mimo okruhu žalobcom tvrdených rozhodných skutočností (napr. aj Krajský súd Trenčín 5Co/94/2018).

56. Z výsledkov vykonaného dokazovania, zo žaloby, vyjadrení strán sporu, právneho zástupcu žalovanej, z kúpnych zmlúv, z pripojeného dedičského spisu XXD/XX/XXXX, z výpovede svedkov T. J. R., z darovacej zmluvy, z čestného prehlásenia svedka Juhása, z bankových výpisov, z pokusu o zmier, ako aj z ďalších listinných dôkazov v spise mal totiž súd preukázané, že skutočne žalobca dôvod poskytnutia peňazí nebohému L.. I. počas konania menil, resp. v iných listinách uvádzal skutočnosti iné, ako v samotnom konaní pred súdom. Každopádne súd musí uviesť, že z podanej žaloby vôbec nevyplýva, že by malo ísť o nejakú pôžičku, slovo pôžička sa v súvislosti s L.. I. v nej vôbec neuvádza, a z popisu uvedom v žalobe má súd za to, akoby žalobca mal zveriť L.. I. práve väčšinu zo svojej odmeny (daru) na zhodnotenie vo finančných fondoch, malo ísť o tie prostriedky za predaj spomínaných nehnuteľností. Z popísaných skutočností tak, ako uvádza žaloba, má súd skôr za to, že išlo v takom konaní o komisionársku zmluvu podľa 577 Obchodného zákonníka (nevylučuje to, že ide o fyzické osoby), či skôr príkaznú zmluvu v zmysle § 724 Občianskeho zákonníka, alebo mix týchto zmlúv, ako nepomenovanej zmluvy, a nie zmluvu o pôžičke podľa §§ 657 - 658 Občianskeho zákonníka. Nakoniec po dvoch rokoch zhodnocovania vo fondoch žalobcovi mal nebohý údajne zhodnotenú sumu vydať. V tejto súvislosti však nijako presvedčivo žalobca nezdôvodnil, prečo chcel tieto jeho prostriedky zhodnotiť nebohý na svoje meno a na svoj účet, ale hlavne to, prečo o tom nespísali žiaden vierohodný doklad. Súd musí dať za pravdu žalovanej, že pri darovacej zmluve, ktorá v takom prípade rovnako nevyžaduje písomnú formu, bol tento právny úkon nielen písomný, pričom dokonca žalobca zrejme vyžadoval aj overenie podpisu darcu, pretože táto zmluva obsahuje overený podpis nebohému L.. I.. Pri tejto forme úkonu súd vyvodzuje, že overenie podpisu je na prospech výlučne obdarovanému, nie darcovi. Z hľadiska darcu overenie nemá žiaden význam. Preto je pre súd nepochopiteľné, že pri tak obrovskej finančnej čiastke v hotovosti sa neuzatvorila žiadna písomná zmluva, ba ani sa nevydal žiaden jednoduchý príjmový doklad, dokonca žalobca ani nevie, v ktorý presný deň mal túto sumu údajne poskytnúť nebohému. Pri takých vysokých čiastkach a pri takom veku účastníkov zmluvy je takýto postup skutočne neobvyklý.

57. V tejto súvislosti súd posudzoval aj možnosť tohto úkonu a pravdivosť tvrdení uvádzaných v žalobe, pričom musí poukázať na to, že cca 3 týždne pred týmto údajným poskytnutím peňazí nebohému, samotnému nebohému prišla na jeho účet zrejme vedený v Tatra banke, a.s. za predané pozemky v M. B. - R. C. suma XXX XXX,- €, čo uvádzal sám žalobca a nikto to nespochybnil. Z tohto vyplýva, že nebohý cca tri týždne pred údajným poskytnutím peňazí od žalobcu mal mať na účte minimálne XXX XXX,- €, po odrátaní daru žalobcovi, pričom mal aj iné úspory v tom čase, ako to vyplýva z dedičského konania. A nakoniec sám žalobca uvádza, a viac krát to zdôraznil, že v čase smrti mal nebohý, čo bolo len rok nato, u seba doma hotovosť cca XXX XXX,- € (XXX XXX € v dome a XXX XXX € zakopané v záhrade).. Je teda evidentné, že obdobnú hotovosť musel mať už aj v čase, keď mu mal žalobca peniaze

poskytnúť. Pri normálnom priebehu zubárskej praxe predsa nemohol za rok zarobiť v hotovosti XXX XXX,- €. Sám žalobca teda potvrdil, že nebohý tieto peniaze od neho ani nepotreboval.

58. Nakoniec uvádzaný dôvod sa nepreukázal, súd starostlivo skúmal dedičský spis, pričom zistil, že v rozhodnom období nebohý nevkladal žiadne také finančné prostriedky, resp. ani v takej výške, do žiadnych fondov. Teda dôvod, že L.. I. mal investovať v júni 2015 čiastku presahujúcu XXX XXX,- € (žalobca totiž tvrdil že L.. I. potreboval vysokú sumu na investíciu, aby bol výnos vyšší, a teda ako rozumel súd z tvrdení žalobcu, nebohý mal svoju zamýšľanú investovanú sumu do fondov navýšiť o sumu od žalobcu, a tým dosiahnuť vyššie navýšenie zisku) preukázaný nebol, ani obdobnej sumy. Z listín zadovážených v dedičskom konaní sa takýto postup nebohého nepreukázal, ani z nich nevyplýva, takže táto domnienka nie je súdom akceptovateľná, a to aj pre ďalší postup žalobcu a skutočností, ktoré v konaní uvádzal.

59. K tomuto treba ešte uviesť, že pri tejto prvotnej verzii uvádzanej žalobcom v žalobe stačilo ako dôkaz predložiť výpis z účtu, na ktorý mu boli zaslané peniaze titulom daru od nebohého L.. I. a následným pohybom na účte v rozhodnom čase, teda do jedného mesiaca, keďže žalobca pôvodne tvrdil v žalobe, že nebohému poskytol prostriedky na zhodnotenie práve tie, ktoré pochádzali z predmetného daru. Ak by bol z daného účtu realizovaný výber v predmetnom čase vo výške XXX XXX,- €, súd by potom musel vyhodnotiť tento dôkaz v uvádzaných súvislostiach a vyvodiť z toho príslušné závery. Avšak žalobca napriek výzvam žalovanej počas celého konania tento dôkaz nepredložil a ani napriek dvojnásobnej výzve súdu žiadne iné dôkazy nenavrhol. Keďže civilný proces je založený aj na zásadách kontradiktórnosti a koncentrácie konania, súd ex offio túto pasivitu žalobcu nahradiť nemohol a musí ju vyhodnotiť v jeho neprospech. zrejme existoval dôvod, prečo tak žalobca za dva roky neurobil...

60. Avšak napriek už uvedenému, v prílohe žaloby žalobca pripojil výzvu na zmier adresovanú žalovanej zo dňa 11.4.2017, v ktorej naozaj uvádza, že peniaze, ktoré požaduje, sú dlhom za práce, ktoré vykonal vo vzťahu k predaju nehnuteľností vo vlastníctve nebohého, ktorý mu nevyplatil odmenu. Nakoniec túto konštrukciu aj sám potvrdil na pojednávaní, kde uviedol, že ak by tie práce či služby vykonával oficiálne, suma, ktorú žaluje, by nebola taká, ale bol aby mnohonásobne vyššia. Aj z tohto súd usudzuje, že dôvod údajného dlhu zrejme nespočíva v údajnom investovaní zarobených peňazí do fondov, ale v nevyplatení odmeny za predmetné služby. Žalobca neskôr vo svojich tvrdeniach zas uvádzal, že predmetná odmena je v poriadku, a že bola riadne vyplatená, avšak aj to odporuje jeho iným tvrdeniam, že zarobenú sumu si mal s nebohým rozdeliť na polovicu, ako sa priateľsky dohodli. Z toho teda vyplýva, že nebohý mu mal vyplatiť XXX XXX,- €, a potom naozaj suma XXX XXX,- €, po už existujúcej úhrade predstavuje takmer chýbajúci rozdiel. Sú ale aj ďalšie zásadné pochybnosti o vzniku údajného dlhu, a to, že v ďalšom konaní, na rozdiel od žaloby, žalobca zmenil tak dôvod poskytnutia peňazí nielen na akúsi pôžičku, avšak zásadne zmenil aj tvrdenia o zdroji tejto hotovosti. Čo sa týka pôžičky, na pojednávaní (č. I. 50) jednoznačne zas uviedol, že peniaze L.. I. požičal s tým, že mu vráti XXX XXX,- €, avšak ten rozdiel XX XXX,- € (úrok) si v žalobe neuplatňuje, aby to nevyzeralo ako úžera. Toto je ďalší zásadný zvrät v tvrdeniach žalobcu, pretože z tohto tvrdenia plynie, že malo ísť o pôžičku so zúročením o XX XXX,- € navyiac. Avšak na č. I. 192 uvádzal, že nebohý mu mal vrátiť XXX XXX,- € a úrok XX XXX,- €, čiže XXX XXX,-€, čo ešte sponchybnil tým, že keďže dedičky boli pôvodne štyri, žiadal od každej XX XXX,- €, to dvakrát zdôraznil. Súd tu preto uvádza, že 4 krát XX XXX,- € je XXX XXX,- € a nuž na tom istom č. I., vyššie žalobca skutočne aj tvrdí, že nad mŕtvym telom L.. I. skutočne jej nechcel povedať, že nebohý mu dlhuje XXX XXX,- € / !!!! /. Tým zas aj poprel ním skôr uvedené tvrdenie, že žalovanej to o dlhu / ale zas v inej výške / povedal hneď po nájdení tela.... Takáto zmena nastala aj ohľadom zdroja peňazí, keď žalobca počas konania začal tvrdiť, že tie peniaze, ktoré nebohému už ale požičal, pochádzali nie z uvedeného daru, ale z jeho iných úspor, ktoré držal v hotovosti a podľa všetkého mali byť z predaja nedokončenej stavby, ktorú predal so spoluvlastníkom ešte v roku 1992 za XX XXX XXX,- Kčs. Dôvod zmeny v konaní nijako nevysvetlil, ale predložil o tom sám dôkaz kúpnu zmluvou. Súd však musí pochybovať vzhľadom na svoje empirické skúsenosti a poznanie reálneho života, že by po 23. rokoch túto sumu stále neporušenú držal u seba doma. A to o to viac, že v konaní uviedol, že preto nechcel investovať do fondov sám, lebo prišiel v BMG Invest o X XXX XXX,- Sk. Teda sám uviedol, že o skoro polovicu z takto získanej kúpnej ceny prišiel z dôvodu krachu BMG Invest. Súd tiež prihliadol na to, že v rozhodnom čase bol žalobca ženatý a mal teda so svojou manželkou L. B. bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, čo nakoniec vyplýva aj z ďalšej zmluvy z roku 1995, ktorú súd získal z katastra, kde spolu s manželkou za X XXX XXX,- Sk predali rodinný dom. Teda príjmy počas manželstva boli príjmami patriacimi do BSM, nielen do výlučného vlastníctva žalobcu. Čo sa týka príjmu

X XXX XXX,- Sk za predaj domu, keďže v konaní uvádzal, že má rodinný dom, v ktorom aj údajne odovzdal peniaze nebohému, tak súd má za to, že uvedené peniaze musel potom investovať do kúpy a rekonštrukcie tohto domu (práve svedok mu mal niekoľko mesiacov pracovať na stavebných úpravách jeho domu), kde teraz býva. Tieto peniaze mali byť podľa zmlúv zaslané na účty v bankách, a teda žalobca mohol preukázať históriu pohybu peňazí na daných účtoch po ich nadobudnutí, čo ale neurobil.

61. Súd poukazuje na posledné vyjadrenie žalovanej z 12.2.2020, ktorá presne popísala, že a ako žalobca menil zdroj údajnej pôžičky, či poskytnutia peňazí, ako aj dôvod ich poskytnutia, s čím sa súd v podstate stotožňuje. Súd sa zaoberal aj okolnosťami ohľadne údajného odovzdávania peňazí v kontexte s výpoveďou svedka T. a samotného žalobcu, kde musí poukázať na rozpory medzi ich výpoveďami ohľadom miesta odovzdávania peňazí, pretože žalobca tvrdil, že peniaze odovzdával v garáži alebo na balkóne pod stolom, pričom súdu tento spôsob odovzdávania v rodinnom dome, teda v súkromí pripadá ako nepravdepodobný. Naproti tomu svedok T. uviedol, že to malo byť vonku na terase, asi 4 metre od neho, kde robil chodník, peniaze mali byť v rukách, bez „obálky“. Žalobca tiež tvrdil, že boli v bankovom sáčku a malo ísť o rôzne bankovky. Tu súd konštatuje svoju pochybnosť, že suma XXX XXX,- € v rôznych bankovkách (500,- €, 200,- €, 100,- €) vojde do jedného bankového sáčku. Svedok T.P. pána, ktorý si prišiel pre peniaze nepoznal, ale žalobca mu povedal, že mu cez zimu urobí zuby. Takže svedok nevedel, kto bol tou osobou, avšak je zaujímavé, že v čestnom prehlásení (č. I. 12) uvádza, že bol pri tom, ako žalobca odovzdával peniaze práve identifikovanému MUDr. L. I., a to aj so súhlasom MUDr. L. I.. Takáto skutočnosť ale z výpovede svedka na pojednávaní vôbec nevyplývala, a teda vyslovene ide o účelové čestné prehlásenie. Tak to súd vyhodnotil. Nakoniec on nebol prizvaný, ako tvrdil žalobca, k odovzdávaniu peňazí ako svedok, so súhlasom uvádzanej osoby, ktorá prišla pre peniaze, ale on len počúval popri práci, čo rozprávajú a bolo preňho drzé nakukovať na akt odovzdávania peňazí (tak to svedok vo výpovedi uvádza). A to, že pán mu urobí zuby, doslovne neznamena, že ide o zubára, môže ísť o dentistu, či zubného technika. Každopádne ide o svedka, ktorý je v dobrom vzťahu so žalobcom, ten ho niekoľko mesiacov zamestnával na svojom dome, a vzhľadom aj na to, čo čestne písomne vyhlásil (nepravdu), súd jeho výpovedi neuveril. Výpoveď svedka T.Á. R., priateľa žalobcu, s ktorým sa navštevujú 2 - 3 krát týždenne, súd považuje za irelevantnú pre toto konanie, ten mal o údajnom odovzdaní peňazí žalobcom nebohému vedieť len z počutia, pri odovzdávaní nebol, ani to netvrdil, aj keď tvrdí, že L. I. od neho pýtal požičať sumu XXX XXX,- €. Tomuto súd neuveril nielen preto, že svedok je nezamestnaný, ako vyplýva zo spisu, zrejme takou sumou ani nemohol disponovať, ale navyiac, také výpovede, ako svedkov R. a T., musia byť v súlade a kontexte s ostatnými zadoväženými dôkazmi, schopné súd presvedčiť a tieto výpovede takými nie sú. Súd ich vyhodnotil ako snahu pomôcť svojmu priateľovi, žalobcovi. Rozporov v ich výpovediach, ako aj žalovaného je viac (napr. žalobca uvádzal v žalobe, že peniaze obdržal od nebohého v máji a už v júni mu poskytol peniaze, avšak na pojednávaní (č. I. 48) zas uvádzal, že to bolo po cca dvoch či troch mesiacoch, a že on ho oslovil s myšlienkou investície, na ktorú už on nemal prostriedky, že bol výlučný vlastník rozostavaných bytových stavieb, ktoré v roku 1992 predal, avšak podľa zmluvy bol len ich podielový spoluvlastník v podieli 1 a pod...), súd ale nepovažuje za potrebné každý rozpor podrobne vyhodnocovať, podstatné rozpory, majúce vplyv na rozhodnutie konštatoval. Avšak tieto rozpory majú zásadný vplyv na hodnotenie oprávnenosti, dôvodnosti, či vierohodnosti podanej žaloby.

62. Súd zdôrazňuje, že tiež nerozumie zdôvodneniu žalobcu, prečo tento neuplatnil svoj údajný nárok v dedičskom konaní po nebohom L. I. podľa § 158 a nasl. Civilného mimosporového poriadku. Podľa § 168 cit. zákona veriteľ je účastníkom konania o dedičstve v tam uvádzanom rozsahu, mal tiež povinnosť oznámiť svoju pohľadávku v dedičskom konaní, keďže o tom vedel. V tomto konaní by sa boli všetci poručníkovi dedičia k tejto pohľadávke vyjadrili a mohlo sa o jeho nároku konať, čo by samozrejme nevyučovalo neskoršie podanie žaloby. Toto by bol správny a zákonný postup.

63. Súd v súvislosti s údajným poskytnutím peňazí v hotovosti poukazuje na to, že v zmysle § 4 zákona č. 394/2012 Z. z. osoby, nepodnikatelia, môžu realizovať medzi sebou hotovostné platby len do výšky XX XXX,- €. Teda hotovostné platby prevyšujúce túto sumu sú tak v rozpore so zákonom, hoci v zmysle § 5 cit. zák. porušením zákazu nie je dotknutá platnosť právneho úkonu. V nadväznosti na to vyvstáva otázka, že ak by aj naozaj došlo k poskytnutiu peňazí nebohému žalobcom, čo ale v konaní preukázané nebolo, či taký právny úkon, ktorý je v rozpore so zákonom, hoci mu špeciálna právna úprava zachováva platnosť (neplatí § 39 OZ) môže podliehať súdnej ochrane, teda či súd má poskytovať ochranu právnym úkonom, ktoré sú v rozpore so zákonom, či práve nejde o zneužitie práva (prevod cez účet, ako ukladá zákon, by špekulácie eliminoval), a či nie je nutné aplikovať Čl. 5 a Čl. 16 ods. 2 Základných

princípov C.s.p. Nakoniec také konanie aj odporuje účelu zákona č. 297/2008 Z. z. o ochrane pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti a o ochrane pred financovaním terorizmu.

64. Žalobca stále tvrdil, že mal s nebohým blízky vzťah, boli ako bratia, avšak toto tvrdenie ničím nepreukázal. Uvádza to len on, hoci práve týmto tvrdením odôvodňoval svoj postup, aj keď okolnosti darovacej zmluvy nasvedčujú o opaku. Aj samotná žalovaná, sestra nebohého, o tejto skutočnosti vyjadrila svoje pochybnosti. Ani toto svoje tvrdenie nepodporil dôkazmi.

65. Súdu pripadajú zvláštne aj okolnosti samotného aktu odovzdania peňazí popisované žalobcom v celom kontexte, a to tak, že išlo akoby o náhlu aktivitu, ktorá nestrpela odklad, aj to, že muselo ísť o peniaze v hotovosti (ktorú práve on mal doma), a pre ktorú dokonca sám nebohý prišiel, a táto hotovosť bola odovzdaná čo i len bez jednoduchého potvrdenia. Pri investovaní do fondov na taký postup súd nevidí dôvod, a v tejto súvislosti poukazuje na výpoveď žalobcu, ktorý na č. I. 50 uvádza, že peniaze neposkytol na účet žalobcu preto, lebo tieto potreboval v hotovosti (!) a banky nebohému nemohli v ten deň vydať sumu XXX XXX,- €. A banka zásadne takú hotovosť neprijme. Z toho vyplýva, akoby nebohý potrebnými peniazmi naozaj disponoval, len ich nemohol vybrať hneď. Potom súd nevidí dôvod, prečo vlastne by si mal nebohý peniaze požičiavať, resp. ich vzápätí nevrátiť, keď nimi disponoval. Samozrejme tu súd reaguje len na jednu z verzii prezentovaných žalobcom. Súd musí uviesť, že celkové vyjadrenia žalobcu v prejednávanej veci sú zmätočné, nelogické a plné rozporov, a za takej situácie súd nemohol uveriť jeho tvrdeniam, nakoniec ani nevedel, ktorému z nich by mal uveriť.

66. Žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno podľa § 132 Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého má strana sporu v prvom rade povinnosť tvrdenia, na ktorú nadväzuje a s ktorou súvisí povinnosť označiť dôkazy na preukázanie týchto tvrdení. Za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Neoznačenie dôkazov však nie je vadou konania. Nesplnenie povinnosti tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie vo veci samej, sú dôvodom pre zamietnutie žaloby po vecnom prejednaní veci.

67. Teória procesného práva tak podmieňuje úspech sporovej strany v spore unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať.

68. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je už spomínané ustanovenie § 132 C.sp. podľa ktorého je v žalobe nutné opísať pravdivo a úplne rozhodujúce skutočnosti, označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. a uviesť žalobný návrh.

69. Uvedené ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, t.j. aj povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na strane. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu v spore nepriaznivé rozhodnutie.

70. Aby strana mohla splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností stranou, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak strana sporu nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia, má za následok, že skutočnosť, ktorú strana vôbec netvrdila, a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre stranu väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Zákon ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určený hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer sporných strán. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena. Tak napr. v spore o zaplatenie kúpnej ceny má predávajúci ako žalobca bremeno

tvrdenia, že s kupujúcim ako žalovaným uzavrel kúpnu zmluvu, a že žalovaný kúpnu cenu riadne a včas zaplatil. Z tohto bremena tvrdenia potom pre žalobcu vyplýva bremeno dôkazné len pokiaľ ide o preukázanie tvrdenia, že zmluva bola uzavretá. Ak táto skutočnosť bude preukázaná, žalobca uniesol ako bremeno tvrdenia, tak i dôkazné bremeno. Naopak žalovaný, ak sa chce úspešne brániť, musí tvrdiť, že kúpnu cenu zaplatil a o svojom tvrdení ponúknuť dôkazy (ak nebude na mieste obrana námietkou premlčania, započítania a pod.). Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi stranami v spore v závislosti na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti sporových strán. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného.

71. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane toho - ktorého účastníka treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t.j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. Napríklad od žalobcu nemožno požadovať, aby preukazoval, že mu žalovaný ešte nevrátil požičané peniaze. V takomto alebo podobnom prípade je na žalovanom, aby tvrdil a preukazoval, že pôžičku už vrátil.

72. V prejednávanej veci mal žalobca bremeno tvrdenia, že so žalovaným uzavrel zmluvu, súkromnoprávny vzťah, tu zmluvu o peňažnej pôžičke, že túto pôžičku aj reálne poskytol a že žalovaný ju nevrátil. Z tohto bremena tvrdenia mal dôkaznú povinnosť preukázať uzavretie zmluvy, teda existenciu právneho vzťahu z pôžičky a jej skutočné poskytnutie. Tieto skutočnosti žalobca nepreukázal (išlo aj o tvrdenie medzi stranami sporné). (obdobne aj 4 Cdo 13/2009).

73. „Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Tak napríklad v konaní o zaplatenie dlhu z určitej zmluvy má žalobca (veriteľ) povinnosť bremeno tvrdenia v tom, že so žalovaným (dlžníkom) uzavrel zmluvu, že na jej základe poskytol žalovanému určité plnenie a že žalovaný za toto plnenie neposkytol riadne a včas dohodnutú náhradu (odplatu). Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti; žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať uzavretie zmluvy a poskytnutie plnenia podľa nej. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Žalovaný (dlžník) nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí tvrdiť, že za poskytnuté plnenie zaplatil a na svoje tvrdenie musí označiť dôkazy. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu.“(rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22. 9. 2010, sp. zn. 3 M Cdo 6/2010)

74. „Samotná skutočnosť, či účastník konania vystupuje na strane žalobcu alebo žalovaného, nemá priamy vplyv na jeho povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a predložiť alebo označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkmi v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti účastníkov. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane toho - ktorého účastníka treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t.j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti.“(uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. mája 2010, sp. zn. 6 Cdo 81/2010)

75. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorí z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Ak teda žalovaný tvrdil, že kúpnu cenu zaplatil, bolo jeho povinnosťou

označiť a predložiť súdu relevantné dôkazy na preukázanie tejto skutočnosti. Ak tu existovali dôkazy na podporu tvrdenia žalobcu, že žalovaný doposiaľ kúpnu cenu v požadovanom rozsahu, v žalovanom rozsahu, nezaplatil, bolo úlohou súdu označené a navrhnuté dôkazy účastníkmi konania zákonným spôsobom vykonať, dôkazy vyhodnotiť podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 132 O. s. p. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24. júna 2010, sp. zn. 5Obo/52/2010).

76. Navrhovanie dôkazov súvisí s povinnosťou tvrdenia. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia strany. Zmyslom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, ktorom spočíva na strane. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamena automaticky unesenie dôkazného bremena. V kontradiktórnom súdnom konaní sa zodpovednosť strany za výsledok konania premieta do dôkazného bremena a dôkaznej povinnosti, lebo závisí od zistení z navrhnutých a zistených dôkazov. Zmysel dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia práva na súdnu ochranu aj vtedy, keď sa vykonajú všetky navrhnuté dôkazy a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre rozhodnutie. V takom prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad (neúspech v konaní) pričíta strane, na ktorej podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t.j. zodpovednosť za preukázanie významných skutočností.

77. Žalobca nepreukázal existenciu dohody o pôžičke či inej formy zmluvy, ako už skôr súd uviedol, o jej výške, o jej dočasnosti, so záväzkom žalovaného vrátiť. Neuniesol tak dôkazné bremeno Z uvedeného dôvodu nebolo povinnosťou žalovaného preukázať opak nepreukázaného tvrdenia žalobcu, keď v takomto prípade neplatí zásada prenesenia dôkazného bremena na žalovanú. Vzhľadom na to, že žalobca nepreukázal uzavretie zmluvy o pôžičke so žalovanou, resp. jej právnym predchodcom, logicky pri nezmenených skutkových tvrdeniach nepreukázal, že ňou v prospech žalovanej, resp. jej právneho predchodcu údajne poukázané finančné prostriedky boli poskytnutím tvrdenej pôžičky (obdobne uznesenie NS SR z 28. 02. 2019 sp. zn. 6Cdo 5/2018) či inej zmluvy. Z vyššie uvedených dôvodov súd žalobu v celom rozsahu zamietol, keď tvrdený nárok žalobcu z ústne uzatvorenej zmluvy súd nemal preukázaný.

78. Napr. pre vrátenie finančných prostriedkov titulom poskytnutej pôžičky, je nevyhnutné, aby súd mal za preukázanú najmä existenciu zmluvy o pôžičke, skutočné odovzdanie finančných prostriedkov veriteľom dlžníkovi, a v prípade pochybností aj solventnosť veriteľa v čase poskytnutia pôžičky, ako aj okolnosť, či dlžník v čase poskytnutia pôžičky na poskytnutie nebol odkázaný. Ako už bolo uvedené vyššie, v predmetnej veci žalobca nepreukázal svoje základné tvrdenia, a to uzavretie zmluvy o pôžičke a faktické odovzdanie finančných prostriedkov žalovanému. (napr. Krajský súd Nitra, sp. zn. 7Co/6/2019).

79. Z hypotézy hmotnoprávnej normy § 657 OZ, ktorá vymedzuje obsah povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti veriteľa vyplýva, že v spore o vrátenie pôžičky peňazí má žalobca ako veriteľ bremeno tvrdenia, že so žalovanou (jej právnym predchodcom) ako dlžníkom uzavrel zmluvu o pôžičke, že predmet pôžičky mu odovzdal a dlžník peniaze riadne a včas nevrátil. Dôkazné bremeno ak ide o zmluvu o pôžičke zaťažuje veriteľa v tom smere, že ak chce byť úspešný v sporovom konaní, musí uniesť dôkazné bremeno (pokiaľ ide o preukázanie tvrdenia), že došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke s konkrétnym obsahom, že skutočne odovzdal peňažné prostriedky žalovanému a že žalovanému vznikol záväzok vrátiť tieto peňažné prostriedky žalobcovi.

80. Dôkazné bremeno je inštitútom procesného práva, ktoré umožňuje rozhodnúť i v prípadoch, kedy výsledky hodnotenia dokazovania neumožňujú súdu prijať záver o pravdivosti tvrdenej skutočnosti, ale ani záver o tom, že by bola nepravdivá. Ide o prípad tzv. dôkaznej núdze, kedy neunesenie dôkazného bremena má za následok rozhodnutie v neprospech tohto účastníka, v ktorého záujme bolo podľa hmotného práva preukázať tvrdenú skutočnosť. V danom prípade, keďže sa žalobca rozhodol previesť finančné prostriedky inému subjektu, vystavil sa takejto dôkaznej núdzi, vzhľadom na svoje tvrdenie o ústnou formou uzavretej zmluve o pôžičke, ktorú protistrana popierala. Ak neunesie žalobca ako veriteľ dôkazné bremeno preukázania uzavretia zmluvy o pôžičke so žalovaným, (ako tomu bolo aj v danom prípade), rozhodnutie súdu musí vyznieť v jeho neprospech (zamietnutím žaloby), bez toho, aby súd sa musel ďalej zaoberať pravdivosťou tvrdení, ktoré sú súčasťou procesnej obrany žalovaného a za týmto účelom vykonávať dokazovanie (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo 4520/2007).

81. Súd prvej inštancie sa tak vlastne navyiac zaoberal pravdivosťou tvrdení, ktoré boli súčasťou procesného útoku žalobcu, ktoré boli bez právneho významu (vo vzťahu k primárnemu vyhodnoteniu neunesenia dôkazného bremena žalobcom ako veriteľom).

82. V sporovom konaní platí prejednacía zásada, v zmysle ktorej tvrdiť skutočnosti a navrhovať o nich dôkazy je zásadne vecou strán konania. Keďže strany v takomto konaní stoja proti sebe, povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť zaťažuje každú stranu sporu v inom smere. Hmotné právo potom určuje, kto má dôkazné bremeno (dôkazné bremeno nesie strana v záujme ktorej je, aby určitá skutočnosť rozhodná podľa hmotného práva a stranou konania tvrdená, bola v konaní preukázaná tak, aby ju súd uznal za pravdivú). Strana sporu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, avšak pravdivosť skutkových tvrdení dokazovanie nepotvrdilo, znáša nepriaznivé následky v podobe súdneho rozhodnutia v jej neprospech (v prípade žalobcu formou zamietavého súdneho rozhodnutia).

83. Žalobca, ktorý niesol dôkazné bremeno podľa hmotného práva, tak nepreukázal vznik záväzku žalovaného vrátiť peňažné prostriedky žalobcovi zo zmluvy o pôžičke, ako ani úkon odovzdania peňazí z titulu pôžičky. Prípadný záväzok poskytnúť peňažné prostriedky dlžníkovi, bez odovzdania peňazí, by inak nasvedčoval uzavretiu tzv. nepomenovanej zmluvy (§ 51 O. z.), ktorej obsah, predovšetkým vznik záväzku, a to žalovaného ako fyzickej osoby, vrátiť peňažné prostriedky, preukázaný nebol (porov. rozhodnutie NS ČR sp. zn. 25Cdo 695/2003).

84. Podľa § 657 OZ zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán predovšetkým určenie predmetu pôžičky a z obsahu zmluvy musí vyplývať i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňazí). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 325/2009). Vykonaným dokazovaním v danej veci však preukázané odovzdanie peňazí právnenému predchodcovi žalovanej, ako dlžníkovi nebolo. Odovzdaním, sa prirodzene nemyslí len fyzické odovzdanie hotovosti dlžníkovi, ale aj bezhotovostný prevod na účet dlžníka, ako i prevod na účet tretej osoby, ako miesta, kam má byť prevedený predmet pôžičky, ak sa na tom zmluvné strany dohodnú. Poskytnutím bezhotovostného prevodu na účet dlžníka alebo tretej osoby je potom splnená podmienka odovzdania predmetu pôžičky dlžníkovi. Pri pôžičke peňazí ako vecí tieto nie sú dlžníkovi len zverené, ale sa stávajú jeho vlastníctvom.

85. Danosť vôle je základným predpokladom každého právneho správania a tvorí podstatnú, neopomenuteľnú a ničím nenahraditeľnú (výkladom neodstrániteľnú) náležitosť právneho úkonu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7MCdo 12/2011). Samotnému prevodu peňažných prostriedkov na inú osobu (a to právnickú osobu), nemožno pričítať právne účinky, ktoré nastávajú pri prejavoch, ktorými účastníci vyjadrujú zhodnú vôľu uzavrieť zmluvu o pôžičke.

86. Nemožno ani konštatovať, že strany konania uzavreli konkludentnou formou zmluvu o pôžičke. Právny úkon je prejavom vôle, s ktorým právny poriadok spája vznik, zmenu alebo zánik práv a povinností účastníkov právneho vzťahu. Prejav vôle tvorí podstatu právneho úkonu, keďže vôľa je nenahraditeľným elementom (prvkom) prejavu vôle. Prejav je odrazom (vyjadrením) psychického vnútra človeka, rozpoznateľný v objektívnej realite. Aby sa vôľa mohla v objektívnej realite (navonok) uplatniť, musí byť vyjadrená tak, aby bola rozpoznateľná a uplatniteľná. Pokiaľ ide o prejav vôle výslovný (vyjadrený napr. slovom, písmom, kresbou a pod.) spravidla ľahšie možno v ňom identifikovať uvedené rozlišovacie znaky, charakterizujúce vôľu a jej obsahovú stránku. Zložitejšia situácia nastáva ak je prejav vôle uskutočnený mlčky (konkludentne) a v týchto prípadoch sa uplatňuje pravidlo, ktoré dovoľuje na ňu prihliadať, len pokiaľ (vzhľadom na všetky okolnosti) sú vylúčené akékoľvek pochybnosti o tom, že tu vôľa je a tiež i to, aká je táto vôľa (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7MCdo 12/2011).

87. Súd zdôrazňuje, že jedným zo základných princípov právneho poriadku je princíp „práva patria bdelym“. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach (napr. v rozhodnutí sp. zn. 5 Sžf 65/2011) poukázal na tento právny princíp v zmysle, že: „práva patria len bdelym“ (...), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv, a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú

včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení včítane využitia možnosti podania opravných prostriedkov.“

88. „Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva do pozornosti zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“ t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení.“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 8. 11. 2011, sp. zn. 1Sžr/38/2011)

89. Napriek skutočnosti, že tento princíp nie je vyslovene upravený v slovenskom právnom poriadku, jeho význam pre právo je nepopierateľný. Aj pre tento spor má význam v tom, že žalobca deklarovaným postupom ľahkovážne pristupoval k svojim majetkovým právam, nebol starostlivý a opatrný a ak došlo k poskytnutiu peňazí, práve z tohto dôvodu mal vyhotoviť reálny doklad o transakcii či ju realizovať v súlade so zákonom (prevodom na účet), čo ľahkovážne ignoroval.

90. Z hľadiska vnútornej logiky veci a vzájomných súvislostí jednotlivých popisovaných udalostí nepovažoval súd skutkové tvrdenia žalobcu, či svedka za uveriteľné. V danom prípade ide zrejme podľa názoru súdu o naučené konštrukcie, ktoré po čase je ťažko bez chýb opakovať, nejde ani o logický popis sledu relevantných udalostí, ktoré sa vzájomne dopĺňajú, a dávajú tak súdu ucelený obraz o skutočnostiach, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie vo veci samej. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že pokiaľ by malo ísť o akúkoľvek zmluvu, ktorou mali byť peniaze nebohému poskytnuté, podľa súdu k žiadnej takej zmluve nedošlo, a nedošlo k reálnemu odovzdaniu peňazí nebohému. Rovnako tak žalobca v konaní neuniesol dôkazné bremeno ohľadom existencie tvrdených skutočností.

91. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom a po doplnení dokazovania rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

92. Súd má za to, že z odôvodnenia rozsudku vyplýva dostatočne a je vysvetlené, akými úvahami sa pri hodnotení vykonaných dôkazov riadil aké poznatky z nich vyvodil. Hodnotenie dôkazných prostriedkov predstavuje zložitý, myšlienkový postup, ktorého kvalita je podmienená všeobecnou vzdelanosťou úrovňou, špeciálnymi znalosťami sudcu, pričom voľným hodnotením dôkazov, myšlienkovým procesom treba vyvodiť závery opierajúce sa o logické pravidlá a aj vychádzajúce zo všeobecnej skúsenosti sudcov, ktoré by sa mali opierať o ich životné skúsenosti a sudcovskú prax, o čo sa súd snažil aj v tejto veci (napr. Najvyšší súd SR ,8Cdo/156/2020).

93. Hodnotenie dôkazov totiž môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Medzi skutočnosťami, ktoré boli stranami tvrdené, a ktoré boli predmetom dokazovania musí sudca už od začiatku dokazovania rozlíšiť tie, ktoré sú vôbec pre spor rozhodné. Z týchto rozhodných skutočností potom môže vylúčiť tie, o ktorých medzi účastníkmi nebol spor. Podstatou zistenia skutkového stavu aj v tejto veci bol teda úsudok sudcu o tom, ktoré z rozhodných a sporných skutočností sú pravdivé, t.j. ktoré z nich bude považovať za preukázané poznatkami získanými vykonaním jednotlivých dôkazov. Zákon nepredpisuje a ani dobre nemôže predpisovať pravidlá, z ktorých by malo vychádzať ako hodnotenie jednotlivých dôkazov, tak hodnotenie ich vzájomnej súvislosti. Je tomu tak preto, že hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú jednak čiastkové, jednak komplexné závery sudcu o vierohodnosti poznatkov získaných vykonaním dôkazov, ktoré sú potom podkladom pre záver o tom, ktoré skutočnosti účastníkmi tvrdené má súd preukázané a ktoré tak tvoria zistený skutkový stav.

94. Základom hodnotiaceho postupu sudcu sú tiež tak okrem ľudských a odborných skúseností aj pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Ide o zásadu totožnosti, ktorá vyžaduje, aby sa v určitej úvahe zachovával rovnaký význam použitých výrazov, zásadu vylučného sporu, ktorá vyžaduje, že v tom istom čase a za tých istých

podmienok nemôže zároveň platiť nejaké tvrdenie a jeho protiklad, zásadu vylúčenia tretieho, podľa ktorej z dvoch protikladných tvrdení musí byť jedno pravdivé a zásadu dostatočného dôvodu, ktorá vyžaduje, aby každé pravdivé tvrdenie bolo dostatočne odôvodnené.

95. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení, súd hodnotil jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. V prvom prípade ide o posúdenie vierohodnosti poznatku z hľadiska druhu dôkazného prostriedku a spôsobu, akým sa podľa zákona dôkaz vykonáva. Tak napr. pri svedeckej výpovedi sudca hodnotí najprv všeobecne vierohodnosť výpovede s prihliadnutím na to, aký má svedok vzťah k účastníkom a k prejednáwanej veci a aká je jeho rozumová a duševná úroveň a ďalej vzhľadom na okolnosti, ktoré sprevádzali jeho vnímanie určitých skutočností, vzhľadom na spôsob reprodukcie týchto skutočností, na chovanie pri výpovedi a pod. Poznanky, ktoré získa týmto hodnotením obsahu svedeckej výpovede, potom sudca porovná s poznatkami, ktoré získal na základe hodnotenia ostatných dôkazov a uváži, do akej miery sú tieto poznanky súladné či protichodné, vzájomne sa dopĺňajúce a pod. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery účastník splnil svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenia. Také hodnotenie dôkazov, ktoré vyznie v záver, že pravdivosť skutkových tvrdení nemožno potvrdiť ani vylúčiť, povedie k tomu, že rozhodnutie súdu vyznie nepriaznivo pre účastníka, ktorého pravdivosť tvrdení mala byť preukázaná.

96. Treba dodať, že Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (viď napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013).

97. Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 163/2015 zo 17. marca 2016). Súd má za to, že v danom prípade v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol zistený skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, prezentované stanovisko žalobcu i žalovaného k prejednáwanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil, svoje závery z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti riadne odôvodnil. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (viď rozhodnutie sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (viď rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 50/04). Aj preto súd má preto za to, že správne, zákonne a spravodlivo rozhodol, keď zamietol žalobu z dôvodu nepreukázania žalobcom tvrdeného skutkového stavu.

98. Judikatúra súdov vrátane Európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III; uznesenie Ústavného súdu SR z 23.06.2004 sp. zn. III.ÚS/209/04).

99. O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 C.s.p., § 262 ods. 1, 2 C.s.p.. Žalovaná mala v konaní úspech v plnom rozsahu, preto má nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k žalobcovi v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Poprad na Krajský súd v Prešove.

O Podľa § 363 C.s.p. v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

O Podľa § 364 C. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

O Podľa § 365 ods. 1 C. s. p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že :

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

O Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

O Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno i meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

O Podľa § 366 prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak:

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej ujmy nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

O Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

O Ak povinný dobrovoľne nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).